

MICRO AETHER

2018 - JÚNIUS

* * *

A MICRO AETHER

**A THE BLACK AETHER - Magyar H. P. Lovecraft Online
Magazin**

INGYENES, AMATŐR KIADVÁNYA

RÉSZLETES INFORMÁCIÓ:

WWW.THEBLACKAETHER.COM

* * *

CREATIVE COMMONS CC-BY-NC-ND-4.0

Tartalom

Előszó	3
Round-Robin.....	4
A múlt hamvai	5
Szabadi Dávid	5
Bacsai Gábor.....	7
Bojtor Iván	9
Sas Ágnes	12
Erdei Barbara	14
Micro Aether.....	18
Erdei Csaba: Túlpart	19
Polevyk Galina: Romlottak	20
George Komor: Patkány a toronyban	22
Jávorszki András: Az ajándék	23
Kacsik Viktória: A visszatérés	24
Kuti Benjámin: Világtalanság.....	26
Láng Alex: Tűzet tűzzel.....	28
Pataki Anett: Feldúltan.....	30
Schmöltz Margit: Sem törökül, sem magyarul.....	31
Sütő Fanni: Éjszaka Velencében	33
Sz.-Pifkó Célia: Kolken, az örvény.....	34
Szabó Zoltán "Zoo_Lee": A Kapitány.....	36
Szabó Zoltán "Zoo_Lee": Józanító séta.....	38
Szekeres Gábor: Ihletek és századok	40
Tóth Péter: Jelenés a hegyekben	42
Tóth Péter: A fuvola hangja.....	43
Vidra Gyula: Haywood menekülése.....	45

Előszó

A 2016-os év egyik szépreményű kezdeményezése volt a Micro Aether sorozat, amiben a szerzőket olyan, maximum 1000 szavas novella megírására kértem, ami illeszkedik a lovecrafti hagyományokhoz és a weird irodalomhoz; a novellákat e-bookba rendeztem és havonta, kéthavonta közzétettem a The Black Aether honlapon. Sajnos négy e-book után a sorozat kifulladt, ugyanis csak nagyon ritkán érkezett új novella, ezért nem volt további értelme a felhívásnak. Érdekes mód, annak ellenére, hogy nem érkeztek új alkotások, folyamatosan érdeklődtetek a felhívás után. Mikor lesz új Micro Aether?

Ezért döntöttem úgy, hogy 2018-ban újraindul a Micro Aether, azonban a koncepción némileg változtattam. Természetesen maradt továbbra is a maximum 1000 szó novellánként, azonban a szerzők minden hónapban új feladatot kapnak. Egy bizonyos témakört kell feldolgozniuk, vagy éppen egy bizonyos írástechnikai feladatot kell teljesíteniük. A júniusi felhívásra tizenkilenc novella érkezett, amiből tizenhét szerepel a jelenlegi e-bookban, ami számomra azt jelenti, hogy jó döntés volt újraindítani a sorozatot.

A Micro Aether folytatódni fog. Amíg lesz rá igény, minden hónapban lesz új kihívás.

A júniusi e-book tartalmaz még egy érdekességet, ugyanis a tavaszi Round-Robin pályázatunk egyik novellafüzére is ebben a kiadványban kapott helyet. Öt szerző vállalkozott arra, hogy elkészítenek egy olyan novellát, aminek minden fejezetét más-más szerző írja, követve az előző szerző szakaszát, ami által a novella egy komplett, egész történetté tud összeállni. A round-robin pályázataink minden alkalommal sikeresek, ki merem jelenteni, hogy a szerzők kedvelik ezt a fajta együttműködést, további novellák is meg fognak jelenni a következő e-bookokban.

Továbbra is híve vagyok a magyarországi amatőr szerzők támogatásának, éppen ezért is jelenik meg ez az elv, szinte minden The Black Aether pályázatban. Hiszek a magyarországi alkotóközösség kreatív erejében, és hiszek abban, hogy nagy hibát követnénk el azzal, ha nem engednénk kibontakozni.

A Micro Aether egy játék, gyakorlás, önképzés a szerzők részéről. Az e-bookban szereplő novellák szerkesztés, vagy végleges szerkesztés, korrektúra nélkül kerülnek a kiadványba, ezért előfordulhatnak szerkesztési hiányosságok és helyesírási hibák is. Amennyiben a sorozat hosszabb távon is életképes lesz, és igény mutatkozik rá, akkor úgy alakítjuk a projektet, hogy ezek biztosítva legyenek.

Jó olvasást kívánok.

Tomasics József

Round-Robin

1935-ben Julius Schwartz a *Fantasy Magazine* magazin főszerkesztője felkért öt kiemelkedő sci-fi és öt (weird) fantasy író, két darab *round-robin* történet megírására. Mindkét történet a *The Challenge from Beyond* címet kapta. A [sci-fi verziót](#) Stanley G. Weinbaum, Donald Wandrei, Edward E. Smith, Harl Vincent és Murray Leinster írta, a [fantasy](#) verziót pedig C. L. Moore, A. Merritt, H. P. Lovecraft, Robert E. Howard és Frank Belknap Long írta, ami magyar nyelven elérhető a [Magyar H. P. Lovecraft Portálon](#) Somogyi Gábor fordításában.

A round-robin ötletét Schwartz, a [Cosmos](#) című novella-sorozattól kölcsönözte, ami 17 novellából állt 17 különböző írótól és másfél éven át készült. A *The Challenge from Beyond* megszületése kalandos volt, az írók sorrendje sem ez volt eredetileg. Schwartz nem tudta kontrolálni a folyamatot, Merrit megsértődött Longra, törölte a történetből Long részét, erre ő is megsértődött és elhagyta a csapatot, végül Lovecraft beszélt rá a visszatérésre... ahogy szokták mondani, nem volt egyszerű szülés. Azonban a novella elkészült és mindkét verziója, megjelent az 1935-ös szeptemberi *Fantasy Magazine*-ban.

A 2018-as tavaszi, második Round-Robin pályázatunk alkalmával négy darab novella készült el, ebből következik most a 3-as számú csapat – Szabadi Dávid, Bacsai Gábor, Bojtor Iván, Sas Ágnes, Erdei Barbara – novellája, ami a magyarországi településre, Keresztesre visz el minket.

A múlt hamvai

Szabadi Dávid

Mór és a Koronázóváros között félúton, az ingovány peremén apró falu rejtőzik: Keresztes. Kevesen vállalkoztak az oda útra, a mocsárvidék kusza ösvényein minden elágazásnál jól fontolóra kell vennie az utazónak, hogy merre haladjon tovább. Ha rosszul dönt, könnyen csapdába eshet a lápvidéken. Keresztesre csak az juthat el, aki minden keresztúton a helyes irányba fordult. A környékbéliek úgy tartják, valamennyi fordulónál az Ördög várakozik, újabb és újabb alakot öltve, hogy tévútra csalja azokat, akik a faluba igyekeznek.

Kora tavaszi este volt, a holdsarló riadtan bújt a felhők takarásába, még a csillagok sem merészkedtek elő aznap. Simon atya hunyorogva próbálta leolvasni zsebórájáról az időt: már tizenegy óra is elmúlt. Egy fertályórával ezelőtt a kocsisa Keresztes határában megálljt parancsolt a lovaknak. Azt mondta, nem merészkedik beljebb, félti a kocsit és a lovakat - de főleg a lovakat. Három éve, a nagy áradások idején, a föld szinte elnyelte az egyik kancáját. Szegény jószág addig dagasztotta maga alatt a sarat, míg el nem merült benne egészen.

Simon atya, hallva a kocsis esetét, igyekezett kerülni minden tócsát, még a tél emlékét őrző hófoltokat is. Bár a távolban már megjelentek a nádtetős házak kontúrjai, mégis végtelenül hosszúnak tűnt az odavezető út. Simont kezdte gyötörni a kétség: előfordulhat, hogy a kocsis rossz irányt mutatott? Ha pedig így van, akkor hamarosan ő is a mocsárba vész. Szinte már várta, hogy mikor lép elő az Ördög valamelyik útszéli, göcsörtös fa takarásából.

Ám az Ördög nem bukkant fel, sem szépasszonynak öltözve, sem áttetsző árnyékként; Simon végül elérte a falu határát. Fényt már sehol sem látott égni; az ablakok üres szemgödrökként sötétlettek a csontfehér házak falain. Az a néhány lélek, aki még ébren lehetett ebben a kései órában, minden bizonnyal a ravatalozóban virrasztott.

A falura hideg csönd nehezedett.

A korhadó kerítés léceket lassan mohásodó fejfák váltották föl. Az atyából halk sóhaj szakadt föl, mikor végre elérte a falu túlsó végében húzódó temetőt. Innen már látni lehetett a kápolnát is: masszív ablakain át imbolygó gyertyafény szüremlett ki. Odabent a virrasztók még mindig visszavárták a halottat, a néhai Vendel atyát. Simon a kápolna lépcsőjére helyezte súlyos poggyászát. Az ujjai ekkor már forró zsibbadás költözött. Összedörzsölte két tenyerét, majd a kabátja belső zsebéből előhúzta a megyés püspök levelét, ami az áthelyezését hitelesítette. Végül benyitott a kápolnába: a siratóasszonyok halk éneke méhzsongásként visszhangzott a teremben. A tucatnyi, gyászszínbe öltözött alak teljesen körülvette és egyúttal eltakarta a köemelvénnyel nyugvó halottat. Magyar és német strófák váltották egymást, Simon számára követhetetlen módon. A kórus monoton hangja keserű volt és fájdalmas. Minden hang, minden jajgatás újabb és újabb rovarként fúrta magát a koponyájába; úgy érezte, mintha apró lények kaparnák és rágnák az agyvelejét. A homlokához kapott; a szeme lüktetett az egyre szaporább szívverése ritmusában. Egy pillanatra meg is szédült, a kápolna falának kellett támaszkodnia, nehogy összeessen.

Az asszonyok közül csak egyvalaki, a legvénebbik, figyelt fel az újonnan érkező Simonra. Ahogy az Atyát méregette, úgy ingatta fekete kendős fejét, akár a szántókon gyülekező varjak. Bütykös ujjai között csörgőbotot szorongatott; nagyot koppantott

vele, mire a bot végébe ékelt fémkarikák csörömpölést hallattak. A hirtelen támadt zajra horkantás érkezett válaszul: a kápolna egyik sarkából hórihorgas alak emelkedett fel egy sámliról. A vénasszony botja végével Simon felé bökött, mire a nyúlánk férfi megfordult. A botjára támaszkodva, bicegő léptekkel közelített Simon felé.

- Főtisztelendő Uram, csak holnapra vártuk. - éles hangjában érezni lehetett a szemrehányást. Összébb húzta sötét kabátját és felszisszenve egész testében megremegett. - Regös Egon volnék, Keresztes alispánja.

- Havadi Simon... - az atya erőt vett magán, ellépett a faltól és kezét nyújtott. Simon ujjai szinte teljesen elvesztek a férfi csontos markában. - ...a Püspök úr levele.

Az alispán átvette Simontól a borítékot, majd anélkül, hogy fölbontotta volna, a kabátja zsebébe gyűrte. Az ispán mélyen ülő, hideg szemeit a papra szegezte; bár nem szólalt meg, Simon szavak nélkül is értette, hogy mire gondolhat. Az atya torka száraz volt, mint aki homokot nyelt; fojtott köhögésbe kezdett. Rengeteg kérdése lett volna a férfinak, de nem akart tolatkodónak tűnni, így is idegen volt, tolvaj, aki elrabolhatja a titkaikat. Zavarában kerülni próbálta az ispán tekintetét, inkább a kápolna belsejét fürkészte, a padlózatot a mennyezetig. Szokatlanul dísztelen volt a helyiség, inkább emlékeztetett egy kriptá üregére; szürke, rideg kőhalom volt csupán. A rozsdás állványokon már csonkig égtek a gyertyák, a lecsöpögő viasz sápadt, sárgás mintázatot festett a padló repedéseibe.

A siratók fekete gyűrűje egyszeriben megnyílt, a zümmögő énekszó is alább hagyott; akárcsak Simon fejförései. Az ispán a holtest irányába bicegett, a pap némán követte. Vendel atya, imára kulcsolt kézzel, ujjai között rózsafüzért szorongatva, feküdt a hideg kőlapon. Vonásai fiatal koráról árulkodtak, talán ha harminc esztendősen lehetett, de a halántékánál barna hajába ősz tincsek vegyültek.

Simon megtorpant, egészen másra számított.

Még nem volt tíz éves, mikor a szülőfalujában kigyulladt az egyik pajta. Benn égett a kovács felesége, meg annak a szeretője. A csalfa asszonynak olyan forró volt az ölelése, hogy lángra kapott a szalma - így mesélték az öregek. Mindkettőt fekete lepelbe csavarták; nem is tudták, hogy a két tetem közül melyik a férfi és melyik az asszonyé, olyannyira összeégtek.

Vendel arcát torz grimaszba rendezte a halál: úgy festett, mint akit most is kínok emésztenek. Az Atya óvatos mozdulattal megérintette a halott vállát - maga sem tudta volna megindokolni, hogy miért. Talán enyhíteni akart ezen a látszólagos szenvedésen. Bár nem ismerte, valahogy úgy sejtette, súlyos teher nehezedett a szívére még életében.

- A Püspök úr azt mondta, hogy a parókián halt meg. A tűzben. Mégsem érték a lángok?

Az ispán némán meredt maga elé, mint aki meg sem hallotta a kérdést. Simon közelebb hajolt; látta, amint a férfi arcizmai megfeszülnek, a fogait csikorgatta. Hirtelen fölkapta a fejét, halkan motyogott maga elé; az atya meg volt róla győződve, hogy svábul szólt, de nem tudta kivenni a szavait.

- Holnap. A temetésen... - bökte oda végül, majd hátat fordított a papnak.

Az ispán távozott a kápolnából; Simon pedig magára maradt a sirató asszonyokkal és a néhai Vendel atyával. Az asszonyok újabb versszakba kezdtek, ezúttal halkabb, morajló énekszó áradt szét a teremben. Az atya hullámszó zsibbadást érzett a tarkóján, ismét rátört a szédülés, a tagjain gyengeség lett úrrá. Keserves órának hatott az a pár perc, amíg a rosszullét alábbhagyott.

A vénasszony háromszor dobbantott csörgőbotjával; az óra éjfélét ütött, a virrasztás véget ért. A sirató asszonyok leszegett fejjel, rendezett sorban araszoltak a kijárat felé,

hogy aztán odakint riadt varjúsereg módjára széledjenek szét. A vénasszony hátra maradt, megvárta amíg a kápolna kiüresedik, majd Simonhoz lépett. A szemén hályog ült, a haldokló gyertyaláng fényében ezüstösen csillogott a tekintete.

- A tűz... - motyogta. - A tűz tisztulást hoz, a múlt hamuvá lesz. Így kell lennie, rejtve kell maradnia. Vesszen oda minden, égjen csak porig. Így kell lennie.

Bacsai Gábor

A gyászolók léptei rég elhaltak, a feketébe öltözött nők és az alispán alakját elnyelte a kápolna szomszédságában megbúvó hantok közül előgomolygó mély, delejes éjjeli köd. A frissen érkezett férfi egyedül maradt a robosztus építményben. A félhomályban a kialvó gyertyák fényében talán még hátborzogatóbbá vált a hely. Az ablakokon behúzott a csillagtalán, késő tavaszi este csontot és velőt fagyasztó hidege.

Havadi Simon leróttá tiszteletét az elhunyt előtt, és bár nem ismerte, de a szíve mélyén az Úr és a Mindenható Jézus Krisztus kegyelmét kérte, hogy holtában megnyugvásra találjon. Zsolozsmázás közben tucatnyiszor pillantott Vendelre, és az eltávozott arcára fagyott rémület borús előérzetet keltett a térdelve könyörgő férfi lelkében. Az imák után nem kelt fel egyből, ugyan égette lábát a kápolna hidege, de aszkétizmustól sanyargatott teste hozzászokott már az effajta kegyes szenvedéshez. Számtalanszor vett már részt napokig tartó virrasztáson, és jó pár ordaliumot is végigimádkozott már. Az ilyen alkalmaknál fejét kiürítve messze került a fizikai világtól. Ám ma éjjel a megtisztulás folyamata nem járt sikerrel, mert a pórul járt Vendel sorsa, és a püspöki felkérés sem hagyta nyugodni. A levél éjnek idején érkezett és sürgős indulásra ösztökélte, hisz Keresztes falujában pásztor nélkül maradt a nyáj. Az nem derült ki, mi a sietség oka, és miért épp Simonra esett a nagytiszteletű püspök választása. Nála rátermettebb atyák is akadtak volna, és mellesleg némelyik közelebb is lakott, mint ő. Talán a múltjában kellene keresni a választ?

Elhessegette az ötletet és a halott sorsán töprengett: Aki ilyenné vált holtában, vajon miféle fájdalommal léphetett a halál kapujába? Mi okozhatta korai távozását? Hisz csak egy fél emberöltőt töltött a kereszt szolgálatában, és igazgatta itt a falu nyáját. A tűzhalál pedig, amit az elaggott vénasszony említett... Semmi nyoma nem látszott Vendelen.

Simon észre sem vette, hogy gondolataiba mélyedvén olyannyira elkalandozott, hogy az utolsó gyertya is ellobbant, és a sötétség mohó vadként falta fel a puritán kápolna utolsó hírmondónak hagyott fényfoltjait. A hideg körülölette a földre boruló atyát, és sötét karjaiba zárta. Az ajkáról felszálló imák, fehér páragomolyként kavaroztak, és telepedtek meg a világosbarna, nemez reverendáján. Mormolása félbeszakadt, és olyan nyugtalanság érzete kerítette hatalmába Simont, amit eddig még nem tapasztalt.

Keze szorosabbra zárult a feszületen, és a talján imagyöngyökkel ékített rosarium megfeszült a nyakában. Minden porcikáját átjárta a hideg, és fejpgörcse alattomos, veszett kutyaként mart belé. Tekintete homályos ködbe borult, elfulladva kapkodott levegőért, a hideg, érdes kövekkel borított padlóra rogyott. Esdeklőn próbált megszólalni, és könyörögni, de az ismeretlensatuba zárta az izmait.

— A tűz tisztulást hoz, a múlt hamuvá lesz. A szél... — a hang, a kápolna kopár, évszázadokat megért falaiból áradt. Minden szava hevesen, izzó vasként perzselt Simon tudatába, és az ezernyi sváb átok, mint megannyi koporsószeg, az atya hitének galambféhér páncélján ejtett feketébe forduló repedéseket. Ködös tudatán keresztül nem fogta fel a szavakat, de az iszonyat mélyen a lelkébe égett. Hangos pattanással

szakadt el a rosarium, és az acélszürke gyöngyök szerteszét repültek, Simon orrából vércseppek indultak útjukra. Kezében erősen szorította feszületét, kétségbeesetten kapaszkodott a bőrébe és húsába vájó Krisztusba, ajkára vég nélkül tódultak az imádságok, némán formálta azokat, mígnem harákoló köhögéssel eszmélt tudatára. Ezernyi tűszúrástól sajgott a teste, és az izmait mintha savba mártották volna. Percekig vagy óráig lehetett a testetlen hatalom szorításában? Nem tudta, de mire összeszedte az erejét, már előbukkant a hold és az ablakon belopakodó fénypáasmák közt talpra kecmergett. Kihűlt keze, lába és tétován, és egész testében remegve önmagát kereste.

Istene segítségért fohászkodott, ám hiábavalónak bizonyult, fejgörcse és orrvérzése ugyan csillapodott, de háborgó lelkére nem volt gyógyír a megtisztuló liturgia

A ravatalra pillantott és elakadt a szava, csak néma tátogásra futotta az atyától. Vendel, egykori elődje holtteste helyén egy vödörnyi hamu és por maradt!

— In nomine Patris et... — eddig jutott megdöbbenésben, mikor a gyászpadon heves kavargással megmozdult a por és hamu keveréke. A díztelen kápolna eddig fehér fala alvadt vérbe boruló cinóberre változott, a levegőben kénköszag terjengett. Rémülten hátrált ki a késő tavaszi éjszakába, maga mögött hagyva a ravatalozót. A lépcsőn leroskadt kint felejtett utazó zsákja mellé, erőtlenségből hangos koppanással hullott a hideg kőre a vérevel pettyezett iszamlós feszület. Elfelhősödő tekintettel, imákat motyogva bámult maga elé.

— Atyám... — zavarta meg a merengő férfit egy ismeretlen hang – minden rendben?

A magas alak úgy nézett ki, akár egy madárijesztő. Szakadt, elnyűtt göncei lógtak vézna testéről. Szalmaszőke haja zsirosan és borzasan ragadt a fejére, és az ehhez társuló vizenyősen kék tekintet mintha a pap veséjébe látott volna. A hideg dacára egy szál gylócsingben, és könnyű, nyári nadrágban volt. Szedett—vedett ruhájába dacosan bele—belekapott az éjjeli, fagyos szél, miközben a kápolna falának támaszkodott. Nem lehetett több húszegynéhányévesnél, orra alatt éppen csak serkent pelyhedző bajsza.

Az ifjút Regös alispán rendelete éjnek idején az atya kíséretébe, hisz a kápolnában nem éjszakázhat. Simon előbb érkezett, mint számították, ezért jobb híján, míg a szállását megfelelően előkészítik, a kosárfonó műhelyével lesz kénytelen beérni. Ízesen beszélt, de a tájszólással telt szavakat mégis nehezen formálta. Arca, akár egy viaszból formált figuráé mimika nélküli, és beszéd közben lázasan csillogott a holdfényben. Izmai szabálytalan időközönként megrándultak, és a lidércnyomást átélte Simon atya gyanakodva nézett rá. Az eddigi tapasztaltak alapján a Keresztiesiekkel valami nagyon nem stimmel, talán a közeli mocsárban levő romoknak lehetett ehhez valami köze, talán csak egyszerűen ilyen mogorva és furcsa emberekké váltak itt a lép és az ingovány határában.

Az atya nem feszegette tovább a kérdést, a fáradság újult erővel tört rá, és megkínzott arcán nagyot rándult egy izom. Felvette nehéz utazózsákját és a véres feszületet, majd egy utolsó lopott pillantást vetett a kápolna belsejére. A kis teremben nyoma se volt kavargó pornak és hamunak, sem a kísértetes fényben játszó ravatalnak. A földet szétgurult rosarium golyók szeplőzték, de Simon képtelen volt bemenni értük. Félelemmel vegyített borzalommal látta, hogy a hold fénye a megboldogult Vendel atya arcára vetült, és görcsbe torzult vonások ugyanolyan zavarbaejtőek voltak, mint annak előtte Simon érkezésekor.

A kosárfonó pajtája Keresztes szélén árválkodott, és nem volt különb, mint a falu többi háza. Vályogból és sárból tapasztott düledező épület, amit már kikezdett az idő foga. A náddal fedett tető foghíjas vicsor, a repedezett disznóbőrrel fedett ablakban

remegő egy szál gyertya kitartóan küzdött az éjszakai sötétséggel. Ugyan száműzni nem tudta, de a láng tánca kísérteties árnyjátékba vonta az ablakszemet. Láthatóan számítottak Simon érkezésére, de nem fogadta senki.

A fészert elzáró súlyos reteszt a fiú emelte le, ami akár két megtermett férfinak is becsületére vált volna. Dohos szalmától és patkányürüléktől szaglott a helyiség, gyanús folyadékkal telt áztató dézsák és összekötött kévek hányódtak mindenhol. Az egyetlen rendezett sarokban pengék, kaszák, és kévevágók sorakoztak katonás rendben. Láthatóan régen használták már a műhelyt rendeltetésének megfelelően.

A fiú helyet csinált, és az atyának megágyazott koszos szalmazsákokra mutatott.

— Remélem megfelel, Vendel atyának se volt külön helye a parókián – Mondta és munkáját letudva fordult is a kijárta felé, mikor Simon rákérdezett a templomot ért tűzre, és a várható felújításra a fiú és viaszfehér arcába életet lopott az emlék felidézése. Kihúzta magát, és úgy magasodott az atya fölé; mintha a teste megnőtt volna, mert sokkal nagyobbnak és határozottabbnak látszott. A szavai mentesek voltak az eddig jellemző, helyi tájszólás mély zöngéjétől, és szinte ömlött belőle a szó. Viszont abban a pillanatban, ahogy áradó patak módra megindult a fiú tiszta beszéde, Simon fejfőrcse visszatért. Olyan alattomosan mart a férfi fejébe, mint ahogy azt a vadászó nyestek teszik azt, ha meglátják a prédájukat. Közben a siheder belelendült és gyorsan beszélt, mit gyorsan? Hiszen hadart... Simon nem tudott lépést tartani a hallottakkal, agya közben pedig úgy lüktetett és dörömbölt, mint egy fogságban tartott rab a szabadulása előtt. Saját gondolatait sem hallotta és bármennyire erősen koncentrált ezen a késő esti órán, nem értette mit magyaráz a fiú.

—... a szél feloldja a gátakat! — zárta mondandóját kísérője, és alakjából a pap szeme láttára veszett ki a tűz és a határozottság. Vonásai keményre szilárdult viasz, tekintete, mint a zsombékok közti mocsárvíz. Magába roskadt és esetlenül nézett szét, az atyára pillantva egy torz grimasz futott át az arcán, majd hátat fordított, és hosszú lépésekkel távozott. A retesz hangos dörrenéssel került a helyére, Havadi Simon pedig egyedül maradt gondolataival és kétségeivel.

Bojtor Iván

Fejében még mindig képek és hangok kavargtak: a vérfagyasztóan kántáló vénasszonyok, Vendel atya porrá omló arca, a püspök szemében ülő érthetetlen rettegés. Valamiféle megmagyarázhatatlan, homályos szorongás már abban a pillanatban belopakodott a lelkébe, amikor átvette új kinevezését bizonyító iratot, olyan érzése támadt, hogy a püspök nem mondott el mindent arról a tűzvészről, valamit titkol előle.

A szakadt kölyök darálásából se tudott sok mindent kihámozni: üvöltésre riadtak, láncba sorakozva adogatták a vödröket a kúttól a parókiáig, melynek akkor már beomlott a teteje. Az üszkös, füstölő gerendák mellett ott találták az atyát, mintha csak akkor feküdt volna oda a padlóra, nem égett meg, se ő, se a ruhája, még csak kormos sem volt, se a keze, se az arca. A nyakában ott lógott a keresztje, de azt valaki később leakasztotta, mert nem találták meg. „Szép kereszt volt, talán nem is vörösre festett üvegcspepekkel, hanem igazi rubinkövekkel lehetett az kirakva.”

Most így visszagondolva, úgy tűnt neki, mintha a fiú egy jól betanult szöveget hadart volna el. Talán ott sem volt, és később okosították ki, hogy mit is mondjon, vagy ott volt, de nagyon el akart titkolni valamit?

Mi okozhatta a tüzet? Villám csapott volna a parókiába? Nem is volt vihar. Talán egy égve felejtett gyertya? Ahogy ott a fészkerben is láthatta, nagyon takarékosan bánnak erre felé a gyertyával, mert „drága multság az”.

Egyáltalán, merre járhatott akkor, éjnek idején Vendel atya? Mert az ágya az porig égett, de őt felöltözve találták meg, mintha éppen akkor érkezett volna haza valahonnan.

És az a rosszullet? Az több lehetett egy a fáradtság okozta váratlan szédülésnél. Azok a víziók, azok a hangok.... És a kereszt?

Ledőlt a priccsre és néhány perc múltán inkább elájult, mint elaludt. Éjszaka amikor először felriadt, az első pillanatokban, mint idegen helyen oly gyakran, azt sem tudta hol is van. Még abban sem volt teljesen biztos, hogy ébren van vagy álmodik, de a sajtárokból áradó bűztől ráeszmélt a valóságra.

Egy kutya vonyított kétségbe esetten valahol a közelben. Oldalára fordult és talán egy fél órára, vagy talán csak egy percre újra elszunnyadt. Ismét valamiféle zajra ébredt, de nem jött rá, hogy mi is lehet az, és amikor kinyitotta a szemét azt látta, hogy sápadt vörös fény világította be a műhelyt.

Felugrott, az ablakhoz szédelt, és az azt fedő széttöredezett bőr résein át kilesett a távolba, a mocsár felett a ködben homályos vörös fények táncoltak. Azt a zúgó, idegesítő hangot azonban, melyre felriadt, képtelen volt beazonosítani, legjobban egy a távolban rohanó tűz surrogására hasonlított, de nem kísérték hangosabb csattanások vagy pukkanások. A fények váratlanul kihunytak, de a zúgást még mindig hallotta, sőt egyre erősebb lett, mintha hozzá közeledett volna, és egyszerre valamiféle mormogást, ismeretlen fenyegető hangokat vélt belőle kihallani, melyeket nem értett ugyan, de érezte, hogy neki szólnak. Megint elkapta az a szédülés, amely előző nap rárontott a kápolnában, levegő után kapkodott, úgy érezte, hogy egy jéghideg kéz szorítja a torkát. A sötétben a priccshez botorkált, a keresztje után tapogatott, de még mielőtt megtalálta volna: eldőlt.

Dörömbölésre eszmélt.

– Indulnunk kell, Atyám! – hallotta az alispán hangját.

A parókia felé tartottak, elől Regös menetelt katonásan a dagonyában, utána Simon atya csúszkált, kerülgetve a kátyúkat, keresve a legbiztonságosabbnak tűnő utat, időnként a nyakában lógó kereszthez kapott, hogy egyensúlyozni tudjon, a menetet messze lemaradva a suhanc zárta, aki az atya utazózsákját cipelte.

Simon hiába meresztgette a szemét erre-arra a sűrű ködben akkor sem látott többet a faluból, mint előző nap. Egy hangot sem hallottak, egy lélekkel sem találkoztak egész úton.

Miután megérkeztek, Simon atya belátta, hogy igaza volt a suhancnak. A parókia szobája nem sokban különbözött attól a nyomorúságos fészertől, melyben azt a lidércnyomásos, nyugtalan éjszakát töltötte. A nádtetőt ugyan már kijavították, a falat is lemeszelték, de a döngölt padlóból még áradt a tűzvész kesernyés szaga. Ha nem számította a falon függő feszületet, akkor az egész berendezés egy durván ácsolt priccsből, egy sublótából, egy mosdótálból és egy vizeskorsóból állt. De legalább meleg volt, mert valaki már begyújtotta a konyhában lévő kemencét, melynek hátsó fala átnyúlt a szobába.

Amíg Simon tisztálkodott, az alispán a konyhában, mintha csak otthon lenne, egy pohár bort töltött magának, és időnként bekiabált a szobába:

– Bolond népek ezek, Atyám! Ezeknél még az ördög se úgy néz ki, mint más rendes embereknek: nincs se szarva, se patája. Összefecsegnek róla mindent, ha a bor megoldja a nyelvüket. Azt beszélnek, hogy még szolgálja is van, valami nagypofájú rémség kísérgeti éjszakánként, odakint a lápban.

– Szegény Vendel Atyát is ez zavarta itt legjobban, ez a sok rémséges babona.
– Az azonban biztos, hogy él valami a mocsárban, de szerintem az csak egy ősrög csuka. Én magam is találtam a parton egy nagyra nőtt potykát és – Isten engem úgy segéljen! – kettőbe volt az harapva.

Az atya figyelt is meg nem is, mert már éppen a keresztjét tisztogatta egy kendővel, de a ráalvadt vércseppeket nem tudta letörölni, a körme is beletörött, amikor próbálta lekaparni róla.

Mire összeszedelőzködött és elindultak a temető felé a köd olyan sűrű lett, alig látott el öt-hat lépésnyire. Feltűnt neki, hogy az alispán és a suhanc mind nyugtalanabbul tekintgettek egymásra.

Havadi Simon szeme előtt szikrázó fehér, és fel-felfénylő vörös pettyek táncoltak. Mintha valami fuvallatot érzet volna, és abban reménykedett, hogy mire odaérnek a temetőbe feltámad a szél és elsöpri azt a falura rátelepedett fenyegető homályt. Az erősödő fagyos szelet érezte ugyan csupasz kezén, arcán, de az őket körülölelő köd érthetetlen módon, csak nem ritkult. És akkor meghallotta azt a vészjósló hangot. Halk volt, de kétségtelenül ugyan az, mint éjszaka.

– Én, nem megyek tovább – vakkantotta a suhanc mögöttük és mire Simon hátrafordult már el is tűnt a ködben.

Az Atya megszorította a nyakában lógó keresztet, és tovább indultak. Amikor néhány lépés után körbe nézett, hogy megkérdezze az alispántól, milyen messze járhatnak a temetőtől, már Regösit sem látta sehol, egyedül maradt.

Ment tovább amerre a sárban kitaposott ösvényt sejtette. A hang mindaddig nem zavarta, míg egy fücsomón megcsúszva önkénytelenül el nem engedte a keresztet. Akkor agyába hasított az az előzőnap már többször megtapasztalt megmagyarázhatatlan félelem, melynek nem tudta, nem értette az okát. Mikor újra a feszülethez kapott látta, hogy az elején a rászáradt vércseppek halovány, derengő fénnel világítanak rajta, a hátoldalán pedig mintha egy furcsa, megfejthetetlen írás betűit mintáznák. Vissza akart fordulni, de nem volt hozzá ereje, úgy érezte, hogy egy láthatatlan kéz vonszolja, lökődi előre, az ismeretlenbe. Hiába próbált szabad kezével megkapaszkodni, nádcsomókban, csenevész bokrok ágaiban, az az ismeretlen erő erősebb volt nála. Lába nagyokat cuppant az iszapban, rájött, hogy már betévedt a mocsárba. Ha csak egy pillanatra is megállt, lába már süllyedni kezdett, kétségbe esetten ugrált előre zsombékról zsombékra. A vércseppek a keresztben mind fénylőbben világítottak, a hátoldalán lévő írásnak tűnő jelek szétfolytak, és valamiféle értelmezhetetlen, mégis rettegést sugárzó ábrává álltak össze. Krisztus teste égette tenyerét, de ha csak egy pillanatra is elengedte a feszületet, a kegyetlen zúgás okozta lüktető fájdalom azonnal belehasított az agyába. Erőt vett érzésein és lelkében felkészült a legrosszabbra, arra, hogy megáll – Lesz, ami lesz! – és belekezd az utolsó imájába... és akkor beleütközött a homályból előtte termett világtalan vénasszonyba, aki az ütközéstől fél oldalvást belezuhant a dágványba. Az atya ösztönösen utána kapott, de elengedte a keresztet, és a fájdalom újra az agyába döfött.

Fejét két karjába szorítva nyögte:

– Simon atya vagyok.
– Tudom, hogy ki maga. Már vártam. Zárja vissza! Hallja? Zárja vissza! – tápászkodott fel, és ordított rá a banya.

– Mit zárjak vissza? – motyogta feléje Simon.

– Amit az a félkegyelmű Vendel atya kinyitott. Zárja vissza! Vagy nem azért jött ide? Nem? Akkor végünk. Jaj, nekünk! Jaj nekünk! – csapkodott össze-vissza a levegőbe csörgőbotjával, míg Simont is eltalálta.

– Gyújtson tüzet! Hallja! Már közelednek. Gyújtson tüzet! Gyorsan. A tűz megtisztít.

Havadi Simon fejéhez szorított karokkal, behunyt szemmel támoalgott egy ismeretlen, meghatározhatatlan cél felé, vakon taposott előre a szittyó zsombékokon, míg zuhanni kezdett bele a feketeségbe.

A sötétségben, egy-egy pillanatra, szívének vad zakatolásának ütemére, homályos szürke képek villantak elméjébe: Vendel atya porrá omló feje, a kőpadlón guruló gyöngyök, a kántáló vénasszonyok, amint éppen kitátják szájukat, hogy belekezdjenek a siratóba... Abban a végtelennek tűnő zuhanásban, amely lüktető agyából kikényszerített gondolata szerint, talán már véget is ért a földi létben, két árnyat látott maga előtt a mélyben, az egyik csak egy koromfekete pacának tűnt, a másiknak azonban, ha elmosódottan is, de emberi alakja volt. Simon nem tudta, csak úgy érezte, hogy azok a látomások oda lent rá várnak. Abból az agytépő, őrzítő zúgásból, amely beletelepedett elméjébe, számára ismeretlen, mégis fenyegető szavakat vélt kihallani.

Zuhanása egyre lassult, már csak lebegett a feketeségben, és tudta nem ér el a szürke árnyakig, de azok feléje indultak. Elsőnek a tintafojt szerű paca ért mellé, körbefolyta testét, és azon az érthetetlen nyelven kérdéseket zúdított rá, melyeket Simon éppen úgy nem értett, mint a válaszokat, melyeket megdöbbenésére, ő maga adott rájuk.

Az emberformájú árny is oda úszott, és mikor fordult egyet, Havadi a fej helyén egy szemek nélküli koponyát látott, melynek szája egyre csak nőtt, és feléje nyúlott. Akkor az a rémség kitátotta száját és a hatalmas fogak láttán Simon gondolatban, vagy talán tényleg, a feszülethez kapott.

Sas Ágnes

Amikor felocsúdott, újra a temetésen állt, de a gyászolók helyett hórihorgas, vörös színű alakok vették körbe a felravatalozott holttestet, és valamiféle kusza, idegen nyelvű dalt énekeltek, bár a hangjuk inkább rekedtes rikácsolás volt, mintsem valódi énekhang. Az atya csak idővel vette észre, hogy a lényeknek nincs arcuk, és hogy a tagjaiknál egymásba olvadnak, úgy alakítanak bizarr, egybefüggő forgatagot a test körül. Ösztönösen összehúzta az ujjait, hogy megszorítsa a feszületét, és csak ekkor vette észre, hogy üres a marka. Biztosan elejthette valahol.

Ropogó tűz hangja szűrődött be a távolból, és a háta mögött is érezte a meleget. Minden porcikájában biztos volt benne, hogy ha megfordulna, azt látná, hogy körülötte és a lények körül az egész kápolna lángokban áll.

Pár lépésnyi távolságra állt Vendel atya holttestétől. Minden józanessze azt diktálta, hogy észre kellett, hogy vegyék, de vagy mégsem figyeltek fel rá, vagy nem érdekelte őket a jelenléte. Közelebb húzódott a halotthoz, és figyelmes lett rá, hogy Vendel atya arca megváltozott ahhoz képest, hogy utoljára látta. A vonásai kisimultak, még az ősz hajszálai is eltűntek, rózsaszín arca volt, szinte élt. Fiatalnak tűnt, még a saját koránál is fiatalabbnak, talán korai huszonévesnek, és úgy nézett ki, mint azok a halottak, akik legszebb álmukban lépnek át a túlvilágra.

A torkában hallotta a saját szívdobbanásait. Egyszerre hitte azt, hogy álmodik, és hogy a legmélyebb valóságot éli meg. Vendel atya arca felé közelítette a kezét, de amikor az ujjbegyeivel megérintette, olyan forró volt, hogy azonnal el kellett kapnia a kezét Fájdalmában fel akart kiáltani, de egy hang sem jött ki a torkán. Aztán megragadták a vállánál, és megint ott volt a mocsár előtt remegve, zihálva, nedvesen, mintha elesett volna.

- Atyám - szólította meg az alispán, és elengedte Simon atya vállát. - Atyám, mondja, jól érzi magát?

Válaszul hebegett valamit, mire a férfi vállon veregette.

- Úgy elkészült, csodálom, hogy megtaláltuk. Ha megfogad egy tanácsot, ne járkáljon egyedül a mocsárban. Még, ha nem is hiszem, hogy maga az Ördög tanyázik ott, nem tanácsos összerúgni a port a környék bestiáival. Tessék, itt a fészülete, maga mellett volt, amikor megtaláltam. Mondja, még mindig el akar jutni a temetőbe?

Az atya a fejét rázta. Aznap estére az alispán visszakísérte a parókiába lepihenni, de nem jött álom a szemére. Reggelre fájdalmas hólyagok nőttek a jobb kezén ott, ahol a mocsárban Vendel atya arcához ért.

Dél körül püpos, alacsony termetű férfi kopogtatott az ajtaján. Hosszú orra és apró szemei voltak. Simon atyának a falu orvosaként mutatta be magát, és hozzátette, hogy az alispán küldte, mivel aggódik az Atya állapotáért. Simon atya készségesen beengedte, és megengedte, hogy az orvos megmérje a lázát, meghallgassa a szívét, és megnézzze, hogy rendben lélegzik-e. Miután mindennel végzett, elégedetlenül megrázta a fejét.

- Azok alapján, amiket az alispán úr mondott, én sokkal rosszabbra számítottam - mondta. - Egészen sokkos állapotot feltételeztem, de nekem egészségesnek tűnik. Lehet, hogy az utazás fárasztotta ki. Mennyit pihen mostanában?

- Nem eleget - válaszolta Simon atya.

- Talán lehet, hogy ez a probléma gyökere. Az Ön elődje, az a fiatalember is folyton arról panaszkodott, hogy nem tud megnyugodni ezen a parókián, aztán látja... lehet, hogy ha fáradságában nem aludt volna olyan mélyen, észrevette volna, hogy az egész épület lángokban áll, és el tud menekülni.

Simon atya elhallgatta az orvost, és ahogyan megint az elődjéről hallott, erőt vett rajta a kíváncsiság.

- Mondja csak - szólította meg. - Milyen embernek tartotta Vendel atyát?

- Nos, halottakról vagy jót, vagy semmit, úgyhogy maradjon is köztünk, de mindig is nagyon merevnek tartottam - legyintett a férfi. - Nem illett ide közénk a városi műveltségével. Ráadásul... tudja, én mindenhol hallok ezt-azt, a munkámból kifolyólag, és nem egy ember mesélt róla, hogy úgy tudja, hogy boldogult Vendel atya azért lett pap, mert annak idején meghalt a kedvese, és annyira visolygott a gondolattól, hogy valaki másba szeressen bele, hogy inkább az Úrnak ajánlotta az éle-tét. Nos, én egy olyan pástör nyájában, aki az útját kényszerből, és nem elhivatottságból választotta, nem szívesen lennék birka. Azt mondják, párszor még a mocsárba is bement, csak úgy barangolni. Különös ember volt, de persze, nem érdemelte meg a sorsát. Béke poraira.

Az orvos nyugtató kamillateát írt fel javallatnak, aztán elkészönt az Atyától. Még, ha nem is volt a legkellemesebb a fecsegése, Simon atya magában azt kívánta, hogy bárcsak tovább maradt volna, akkor legalább nem lett volna ennyire magányos a kísértő hangok és a saját gondolatai között. Kiemelte a zsebéből a fészületét, és magához szorította. Még mindig nyomasztották a tegnapi képek, de ott volt egy másik érzés, amit sehová sem tudott tenni magában. Minden porcikája kívánta, hogy visszamerészkedjen a mocsárba.

Elmormolt három csöndes imát magában, azért fohászkodott, hogy Vendel atya lelke békére és befogadtatásra találjon a Mennyeek országában, aztán az Úr segítségét kérte ahhoz, hogy jó pásztora lehessen az új közösségnek.

Kintről csak a köd szűrödött be, mégsem tudta kivenni a fejéből a gondolatot, hogy bevégezetlen dolga van. A tagjai bizseregtek, a fejében felváltva üldözték egymást rémképek, és valamiféle megfogalmazhatatlan beteljesülés iránti vágy.

- Uram, segíts - sóhajtott magában, aztán a cipőjéért nyúlt, és kísértalt a parókia elé.

Összeugrott a gyomra, ha arra gondolt, hogy egyedül induljon el újra a temető felé, ráadásul a horizont egy hangyányit sem tisztult, de abban biztos volt, hogy a romos szobájában nem lehet maradása.

- Merre, Atyám? - hallotta meg valaki hangját, de csak akkor tudatosult benne, hogy a tegnapi suhancé az, amikor a fiú már egészen közel ért hozzá.

- Kijöttem egy kis friss levegőt szívni - felelte, és zavarában az égre bámult, és fintorgott egyet, mintha az időt mustrálgatná.

- Ilyen időben? Láttam, hogy most ment el magától a doktor. Csak nem megbetegedett?

- Soha nem éreztem még magamat ennél egészségesebbnek - felelte az Atya. - A doktor úr jószerivel csak beköszönni nézett be hozzám.

- Vagy úgy - bólintott a suhanc. - Hogy tetszik a szobája? Tudja, miután leégett a parókia, segítettem újjáépíteni. Gyorsan kellett haladnunk, hiszen alig egy hét sem telt el, és...

- Kiváló munkát végeztetek - vágott a szavába. A suhanc elégedetten biccentett.

- Amikor először épült ide paplak, az még a nagyapámék munkája volt. Azelőtt arrébb volt, azt hiszem, mostanra azt a területet már teljesen benőtte a mocsár. Na meg, azt is mondták, hogy a papok, akik ott laktak, egytől-egyig megőrültek. Állítólag, ami ott lakik a mocsárban, gonosz dolgokra próbálta meg rávenni őket.

- Én hiszek abban, hogy a szeretet mindig a gonosz ellenébe szegül - felelte Simon atya, de belül arra gondolt, hogy egyáltalán nem hisz az efféle hiedelmekben. A suhanc felajánlotta a segítségét, ha szükség lenne rá a kiigazodásban, de az Atya kedvesen visszautasította.

Aznap este kamillateát ivott, és korán befeküdt az ágyába, úgy, ahogyan az orvos előírta. Álomtalanul aludt, és az éjszaka közepén riadt fel arra, hogy a feje majdnem széthasad a fájdalomtól. Felkelt, bevizezte az arcát, és leült az ágya szélére. Meredten bámult maga elé a homályos sötétbe, várva, hogy a fájdalom legalább egy kicsit alábbhagyjon, hogy képes legyen visszaaludni.

Odakintről halk neszezés hangja szűrődött be. Mintha valaki az ablak alatt állt volna, türelmetlenül fel-alá lépdelve, de a lépések hangja nem hasonlított arra, amit a cipő okoz a talajon. Ahogyan elkezdett a hangra figyelni, rájött, hogy tulajdonképpen nem egy, hanem két különböző alak lépései lehetnek. Az egyik nagyobb súllyal, erőszakosabban csapta a lábait a földnek, míg a másik könnyeden, légiesen járt a nyomában.

A falhoz lapult, és az ablak alá bújva hallgatózott. A lépések egyenletesek voltak, néha elhalkultak, néha közelebbinek hatottak. Úgy képzelte, hogy egy kis területen sétálhatnak fel-alá a paplak előtt, azt várva, hogy felfigyeljen, és kimenjen hozzájuk.

Lelassult a légzése, a fejfájásnak hirtelen nyomát sem érezte. Bal karjával átölelte a hideg falat. Nem kellett kinéznie az ablakon ahhoz, hogy bizonyos legyen a gyanújában, de félelem helyett boldogság és vágyakozás járta át minden porcikáját.

Erdei Barbara

Simon korábban imákat mormolt volna a feszület markolása közben, hogy elűzze azt a különös erőt, mely beférkőzött Keresztes öreg épületei közé miután kiszabadult a mocsár sötét, ingoványos rejtekéből. Az Úr gyermekeként sosem kérdőjelezte meg az egyház tanait, minden földi történést a Teremtő akaratának rendelt el,

megnyugvást és lelki békét adva a mélyen vallásos embereknek, akik bíztak az isteni útmutatásban. De a láthatatlan entitás félelemben tartotta az embereket, kételyt ébresztett a szívükben, és a rémület végig futott a gerincük mentén.

Túl sok különös, megmagyarázhatatlan esemény történt a vidéki falucskában. A rejtélyes tüzeset, melyben Vendel atya életét vesztette, a hamuvá omló teste, a különös jelek a fészületen, a vörös fények a mocsár felett, az ismeretlen hangok és a vöröslő, sárszerű alakok. A kínzó fejfájás és az elmebomlasztó látomások. Vajon képzelet volt vagy a valóság?

Az atya felállt, kitekintett az ablakon. Két alak rajzolódott ki az éjjeli sötétben, fényjelenségeket vélt látni, melyek bizonyos időközönként lobbantak fel a távolban. Hunyorgott, hogy kitudja silabizálni a színeket, de vörös és narancssárga biztos volt az árnyalatok között. Ismét látta, ahogy a két ismeretlen ide-oda kezdett sétálni, hallotta a nehézkes és a könnyedebb lépteiket. Megálltak, az atya megdörzsölte a szemét, mire kinyitotta, eltűntek a sziluettek, nyomasztó csend telepedett a parókiára, majd kaparás hangja ütötte meg a fülét. Mintha hosszú, éles karmok vájtak volna a korhadó fába, szétszaggatva azt. Simon lassan megfordult, elmosolyodott és félelem nélkül, kíváncsian elindult az ajtó felé miután magára vette a kabátját. Hátrahagyta a papi lakot, az ajtót sem húzta be maga mögött. Mezítláb neki vágott az útnak a fészülete nélkül, maga sem tudta, hogy miért, de egy kellemes nyugalom járta át annak ellenére, hogy úgy érezte folyamatosan figyelik a házak rejtekéből, a fák mögül. Egyre közelebb merészkedett a mocsárhoz, pedig tudta, hogy miféle hiedelmek keringtek róla, és mit tapasztalt az iszapos ingoványban. A talajból fák nyúltak az égig, eltakarták a csillagokat és a Holdat a hatalmas feketéllő lombkoronák. Éjjeli állatok motoszkálása hallatszott, majd egy bagoly vészjósló huhogása töltötte be a teret.

A levegőben kénzag terjengett, érthetetlen kántálás ütötte meg a fülét, tűz fénye lobbant fel előtte a fák között. Bokáig saras lett, ahogy végig gázolt az ingoványban. Kitekintett egy öreg, terebélyes tölgyfa mögül, vöröses egybefonódó alakok álltak körbe a tüzet. A lángokból Vendel atya lépett elő, borostyánszín szemeivel körbetekintett, az arca sápadt volt, akár holtában. Simon tudata kitisztult, minden szőrszála égnek meredt, különös bizsergés futott végig a gerince mentén, a torkába gombóc keletkezett, a szája kiszáradt. Visszahúzódott a fa mögé és a kabátja zsebébe kezdett turkálni, hogy magához vegye a fészületet. Még riadtabb lett, ahogy ráéismélt, hogy nincs nála, mélyen a zsebébe nyúlt, szinte kiszakította a szövetet, annyira szerette volna megtalálni. Imára kulcsolta a kezeit, lehunyta a pilláit, és az Úrhoz fohászkodott. Kipattantak a szemei, ahogy kaparás ütötte meg a fülét, mely egyre közeledett. Kitekintett a tölgy mögül, nagyot nyelt, ahogy látta, hogy a különös szerzetek felé fordultak és a fák irányába néztek, az elődje eltűnt. Forró érintést érzett a vállán, felszisszent és odakapott. Megfordult, majd Vendel atya aranytekintetével nézett farkas szemet.

- Uram, irgalmaz! – nyögte. Vendel atya elmosolyodott, hatalmas éles fogak sorakoztak a szájában, melyek a korábbi rémalakot idézték, aki elakarta nyelni.

- Az ima nem segít halandó... - érkezett egy túlvilági, mély hangon a felelet az atyától.

- Mi történik itt? – kapkodta ide-oda a fejét. Hirtelen megragadták és a tűzhöz vonszolták, a korábbi víziókban látott alakok.

Az atya úgy érezte, mintha az egész teste égne. Iszonyatos fejfájása kezdett lenni, a vér a fülében lüktetett. Próbálta megerősíteni a szívét és felvértezni magát a hit erejével, de elbizonytalanodott. Úgy érezte, hogy a Mindenható elfordult tőle, és egy olyan erővel került szembe, ami a mocsár mélyén szunnyadt hosszú időközön át, majd valami miatt elszabadulva kísértetni kezdte a keresztesi lakosokat. Az ott élők sejtették

valamit; a püspök, az idős asszony a siratók közül, a suhanc, még talán az orvos is, de hallgattak, akár a lóp az azon az éjszakán. Simon gondolatai cikáztak, lemondóan tudatosult benne, hogy sem az imafüzére, sem a feszülete nem volt nála, és ez megrémítette. A földre taszították a rémek, majd fél körbe álltak, és érthetetlen nyelven újabb kántálásba kezdtek. A szél feltámadt, és szinte tépte a fák, a bokrok, cserjék ágait. Vendel atya középen odasétált a sárban gubbasztó férfihez, aki rátekintett.

- Vendel atya! Árulja el nekem, hogy mi történt magával...?! Miféle dolog kísérti Keresztes lakóit? – kérdezte síri hangon. Reszketett a hidegtől, még jobban összehúzta magán a kabátot, de a baljós szél a ruhadarabok alá is befújta jéghideg csókot hagyva maga után az atya bőrén.

- Az emberek álszentek, azt hiszik, hogy a hit megvédi őket, ha imádkoznak és keresztet hordanak a nyakukban, miközben saját bűneikről mélyen hallgatnak. Az embernek a saját lelkiismeretével, önmaga démonaival kell szembe néznie! – mormogta.

- A tűz megtisztít... - idézte az atya az öregasszony szavait maga elé révedve. – Valamit megnyitott tisztelendő atyám, talán maga az Ördög vert tanyát itt, és elragadta a lelkét.

- A bűnös, kárhozott lelken a Tisztító-tűz sem segít. Ha megakarja érteni mi történt, nézzon a lángok mélyére, és mondja el mit lát! – utasította.

Simon átnézett a válla felett, majd újra a sápadt, aranytekintetű atyára nézett. A lények hangosabban kezdtek zúgolódni, erősödött a hangjuk, mint, mikor a hullámok verik a sziklákat vihar idején. Havadi Simon érezte, hogy egyre jobban szorít a mellkasa, félt attól, hogy a tűzbe tekintsen, de feltérdelt, hátat fordított az alakoknak és megtette. Zöld tekintetében tükröződtek a narancsos, táncoló nyalábok, majd kirajzolódott előtte egy kép. Egy férfi megütötte szíjjal a földön heverő feleségét, a nő több sebből vérzett, újra és újra kérlelte férjét, hogy ne bántsa, de ő elborult elmével egyre csak verte az asszonyt. Simon összeszorította a szemeit, a füléhez szorította a kezét, hogy ne halja a sikoly és az ének velőtrázó orkánjának keverékét. Ahogy kinyitotta a szemeit a lángok vérvörössé váltak. Az atya hátrébb küszött rémületében, kezdett megbomlani az elméje.

A látása kezdett homályosulni, szédült, zúgott a feje, a magas láztól verejtékezett, fázott. Mit sem törődve a mögötte lévő tűzzel, az előtte álló elhunyt pásztorral, valamint a strófákat mormogó amorf lényekkel elindult visszafele, a parókia irányába. Néhány méterrel arrébb neki dőlt egy fának, de erőt vett magán, megértette a küldetését, végre értelmet nyertek a különös események, és a falusiak beszámolóí. A bő fél órás utat egy óra alatt tette meg. Egyre gyengült, úgy érezte, hogy kezdi elhagyni az ereje. A parókiához érve visszatekintett a mocsár felé, a távolban ismét fénypázmákat látott. Nagyot sóhajtott, és belépett a nyitva hagyott ajtón. Furcsa érzés kerítette hatalmába, a rémület egyre jobban úrrá lett rajta, a sötét szobába elbotorkált a kis csomagjáig, majd meggyújtott egy gyertyát, és a padlóra dobta miután magához vette a Bibliáját és a feszületét.

A tűz először a padló deszkáit kezdte el felemészteni, majd tovább terjedt a falakra, a tetőt tartó gerendákra. Simon az ablakhoz sétált és a távolba révedt, odakint még sötétség honolt. A padló nyikorgását hallotta maga mögöl, súlyos, nehéz léptekkel sétált végig valaki a parókián, lassan megfordult és Vendel atyára nézett. A tekintete üveges volt, betegség és a kialvatlanság árkat vájt a szemei alá, a haja nyirkos lett a verejtéktől, öltözéke lógott rajta. Erősebben markolta a keresztet, és a szívéhez emelte a Bibliát, lehunyta a szemét és magában ezt mormogta, ahogy lassan a lángok kezdték felemészteni Őt; Az ember a maga keresztjét cipeli egy életen át, bűneit lelki

teherként hordozza, amíg el nem jő a végítélet, de akkor a Tisztítótűzben a lelke még megbocsátást nyerhet, hogy üdvözljön a Mennyországban. Az én vétkem, hogy végig néztem édesapám erőszakos tettét, és nem állítottam meg, ez édesanyám életébe került. Mindenki maga küzdjön meg a démonaival, elnyerve a végítéletet, és mindenkiért más milyen formában érkezik. Ott rejtőzik a mocsárban, Keresztes házai között a temetőben, a parókián. Ezt tudja a püspök, a vénasszony a kórusból, még talán a doktor is, de Vendel atya megértette a fény és a sötétség között rejlő igazságot, és nagy árat fizetett érte.

Micro Aether

A júniusi Micro Aether témája az utazás volt, amihez a felhívás így szólt:

„Írj egy olyan maximum 1000 szavas novellát, ami egy utazásról szól, a kiindulási pont és a végcél szabadon választható. Elindulhatsz egy kisvárosból a nagyvárosba és vica versa, vagy a börtönből a vesztőhelyre, a termőföldről a tanyára, de akár lehet ez egy álomutazás az univerzum határait keresve a mélyűr sötétjébe hatolva. A megkötés annyi, hogy a történetet a XVII. századba kell helyezned és a történet végére be kell építened egy érdekes fordulatot, csattanót, de nem használhatod azt, hogy a főszereplő hirtelen felébredt. Utalhatsz rá, kiderülhet a novellából, de külön nem térhetsz ki rá.”

Ezt a témát kellett a szerzőknek olyan novellában feldolgozni, amiből érződik a lovecrafti kozmikus rettenet, a weird irodalom hatása. Hiszen legfontosabb dolog, amit szem előtt kellett tartania a szerzőknek, hogy a Micro Aether is egyfajta tiszteletadás Lovecraft munkássága előtt. Szokatlan és hátborzongató írásokra koncentrált az e-book.

Ez sajnos nem minden esetben valósult meg, azonban a Micro Aether egy játék, önképzés a szerzők részéről, ezért a felhívásban szereplő kitételek közül, a tartalomra vonatkozó megkötéseket az e-book lazábban kezeli. Ezt a tényt, mindenkinek figyelembe kell vennie, a novellák olvasása során.

Erdei Csaba: Túlpart

Fülledt nyári este volt, még a hébe-hóba érkező szellő is melegen ütközött az emberbe. A fekete égbolton ezer csillag ragyogott fel és valahol közöttük a Hold is teljes pompájában világított a Saracosa folyó felett. A folyó lágy menetelése egy erdőt szelt ketté, amelynek egyik oldalán Abigton régen szebb napokat látott falva terült el a másik oldalt pedig még sűrűbb fák együttese, amely még a legforróbb nyári napsütésben is oly szürkének és borongósnak tűnt, hogy hamar elment a kedve a kolonizáló csapatoknak a továbbhaladást illetően. Abigton maradt hát az utolsó település a folyó előtt, de viszonylag korán magára hagyták, így néhány házon és pajtán kívül nem maradt semmi.

Fűzfaágak takarásából bukkant elő Thomas Ingram egy petróleumlámpával a kezében. Thomas nem rég fogadta el a cullfield-i egyetem ajánlatát és lett friss geológus tanár. Ennek örömeére érkezett feleségével a Cullfielddel szomszédos Abingtonba egy ismerőse, Richard javaslatára, aki azon kevés ember közé tartozott, akinek mai napig volt még itt háza, és mikor megtudta, hogy Thomas munkát kapott azonnal felajánlotta a lakást a hétvégére. Thomas nagyon lelkesen fogadta az ötletet, csend és nyugalom három napig. Richard háza meglepően jó állapotban volt, igazi kikapcsolódásra alkalmas faház. Thomas azonnal arra gondolt, hogy akár később is visszatérhet, hogyha tanulmányain és esszéin kellene dolgozni, hiszen a természet közelében tényleg senki nem zavarhatja ezen az elszigetelt helyen.

Na meg ott volt a folyó. Richard többször is elmondta, hogy a háztól kb. öt percnyi sétára van egy lejárát a folyóhoz, és semmiképpen sem éri meg elszalasztani, főleg éjszaka a csillagos eget.

Thomas Ingram meg is fogadta a tanácsot és egyedül érkezett a vízhez. A férfi a stégre lépett és a lába mellé helyezte a petróleumlámpát. Ezután szétnézett. Az ezüstoffényű éjszakában jól látszódott a folyó és a túlpart körvonala is. Maga mellett jobb kéz felől megannyi fa lógott be a partról és érdekes formát öltöttek, bal oldalról viszont járhatónak tűnt a part, egyedül egy kidőlt, korhadt fa feküdt a vízen, amely a sötétben akár egy fuldokló segélyhívására is emlékeztetett. A szél ismét lágyan karolt Thomasba, illetve a fűz és fehér nyárfák ágai alá, amelyek sejtelmesen suttogtak egymás közt. Odaátrol egy holló mély, korrogó hangja szaladt végig a vízen, majd a hullámokkal együtt csapódott a partra. Thomas hirtelen már nem érezte annyira lelkesnek magát és megmagyarázhatatlan szorongást érzett, majd hirtelen eszébe jutott Richard meséje a telepésekről, miszerint azért nem maradtak sokáig, mert fura indián rigmusok szűrődtek át a túlpartról, a vízen pedig rendre eltűntek az emberek.

Gyorsan elhessegette a gyerekes dajkameséket, hiszen délelőtt még együtt nevettek ezen és inkább ismételten próbálta a megannyi csillagot egybe befogadni. Azonban nem sokáig gyönyörködhetett, a vízpart és a lámpa fénye miatt hamar megjelentek a szűnyogok, így úgy döntött ideje megmártózni. A Saracosa vize lassan hömpölygött, akár állóvíznek is lehetett volna hinni, így Thomas mindenféle félelem nélkül ugrott fejest.

A víz akár egy fekete selyem simogatta testét, néhány csapást a víz alatt tett meg, majd lassan felbukkant. Lábujaival óvatosan elkezdte tapogatni a vizet, keresve, hogy vajon hol lehet az alja. Rá kellett jönnie, hogy hirtelen mélyül a folyó, de ez sem szegte kedvét és egyenletes tempóban elkezdett úszni a túlpart felé. Magabiztosan húzta a vizet, a hullámok olykor melegen csapdosták arcát, volt, hogy megállt picit a csillagos eget kémlelni majd néhány másodperc múlva ismét a fekete massa alá bukkott, hogy aztán két-három tempó után visszaemelkedjen és folytassa útját a

szemben kiszemelt nyár felé. Menet közben újból felerősödtek a suttogó hangok s a célként kijelölt nyárfa groteszk módon integetett ezüstös leveleivel.

A folyó átlagosan háromszáz méter széles volt, ennek Thomas nagyjából a felét tette meg. Ismételten a víz alól jött fel, remélvén, hogy odalent nem hallja majd a hangokat. Megállt, majd megfordult, hogy ellenőrizze a távot, amit megtett, de ekkor a borzalom hirtelen hulláma temette maga alá, és már egyáltalán nem érzett semmit a meleg szellőből és vízből.

A petróleumlámpa, amit a stégen hagyott nem égett, viszont egy alakot látott állni ott.

– Grace te vagy az?

Válaszul csak a hullámok csapódása érkezett.

– Grace?!

Arcából és szeméből gyorsan kitörölte a vizet, viszont ekkor már nem állt senki ott. Eszeveszett gyors úzásba kezdett, egy percnél sem akart többet tölteni a folyóban. Egyik kéz a másik után, a víz minden egyes levegővételnél orrába és szájába csapódott, de ez nem érdekelte Thomast, tudta, majd a parton kifújhatja magát, csak legyen végre ott. Feltűnően hosszú ideje úszott már és egyre fáradtabb lett. Mikor megállt, hogy ellenőrizze mennyi van még hátra egy földöntúli gargalizáló hang csuklott elő a torkán.

Újból a nyárfa ezüstös lombkoronája táncolt előtte, nem pedig a stég. Szívének zakatolása ismerős melegséggel töltötte el. Hirtelen csapással fordult meg, víz fröcskölt mindenfelé, de még most sem a rendes partot látta maga előtt. Legalább háromszor ismételte ezt meg, de egyszer sem találta a stéget. Pánikba esett. Egyre sűrűbben kapkodta a levegőt, végtagjai egyre fáradtak, a fekete víz látványa és tapintása pedig undorral töltötte el. Végül úgy döntött elindul, a túlparton talán tisztábban lát majd.

Evező mozdulatai már korántsem voltak olyan erősek és szabályosak, levegőért is egyre sűrűbben kapott és az arcába csapódó hullámokból is egyre többet nyelt, tekintetét azonban folyamatosan a túlparton magasodó fán tartotta. Néhány perc múlva azonban ismét az a nedves, fojtott hang tört ki belőle, ami most már határozott zokogásba csapott át, mivel a part egy centivel sem akart közelebb érní. Üvöltve csapkodta a vizet, minden gyűlöletét kiadva és bár érezte a mozgást, a fa még mindig féltávon állt.

Kétségbeesve kapirgálta a vizet a lábával, hátha valami csoda folytán iszapot érezne, de továbbra is csak a végtelen folyót taposta. Miközben ezt csinálta, fejét hátra döntötte és hagyta magát kicsit lentebb merülni, hátha így sikerrel jár. Eközben a Hold és fénylő kompániája gúnyosan tekintett le rá, Thomas pedig egyre halványuló, sós pillantásokkal viszonzta ezt. Visszarúgta magát, próbált úszni, majd ismét lemerült, s még párszor megismételte ezt, egyre élettelenebbül.

Habár Thomas a csillagokra meredve fulladt meg, a fára vetett utolsó pillantása és az ott látott gyülekező alakok miatt egy utolsó kuruttyoló üvöltés repült át a folyón, felfelve ezzel minden madarat, akik káromva, korrogva és huhogva takarták el a Holdat.

Polevyk Galina: Romlottak

Thomas láztól izzó, lüktető fejjel vonszolta magát otthona felé és más vágya sem volt, csak hogy mielőbb nyugalomba helyezze betegségtől legyengült testét. Tisztában volt

vele, hogy családja elől, akik naphosszat dolgoztak a ház körül, nehéz lesz elrejtőznie, hogy némi csendhez és nyugalomhoz jusson, mégis bízott benne, hogy megértőek lesznek vele, bár mostanában meglehetősen feszült volt a viszony a családtagok között, romló hírnevük miatt. Egyre több rosszindulatú híresztelés ütötte fel a fejét rokonaival kapcsolatban az elmúlt időszakban. Mind több és több arkhami állította, hogy az ez idáig romlatlan, jó hírű familiát apja, a koravén Walter fogja romlásba dönteni különös, sokszor megmagyarázhatatlan viselkedésével, s nem szívtelték apja újdonsült, hófehér bőrű feleségét sem.

A fiú útját a kutyák vad, habzó szájú csaholása kísérte, amitől halántéka csak még idegtépőbben lüktetett. Mire a portájukhoz ért, annyira eluralkodott rajta a fejét szétvető fájdalom, hogy a házukig sem jutott el, helyette a roskatag istálló szalmájába feküdt bele, ahol nyomban mély álomba merült.

Hatalmas, lila víztükrör tetején lebegett mozdulatlanul, érezte, hogy puha, izmos vízi teremtmények csápjaikkal és úszóikkal tartják a víz felszínén, s viszik a hátukon egy távoli, fenségesen zöld és tiszta sziget felé, melynek émelyítő illatát a lágyan fújó szellő elhozta hozzá is. Szinte észrevétlenül gyorsultak teste alatt az állatok, aminek köszönhetően néha beleömlött szájába a víz, mégsem fulladt meg, hanem egynek érezte magát vele, mintha ez lenne a világmindenség legtökéletesebb állapota.

A nyugodt víz azonban egyre csak gyorsult és gyorsult, s az indigószínű óceán egyre inkább a végtelen éjszaka mély sötétjét öltötte magára, békés víztükre pedig mind haragosabban fodrozódott. A távolban a szigetek zöld fái gyors haláltusa után száradtak össze, a vízből pedig monumentális hegyek emelkedtek fel. A természet gigászi változásai megrémítették Thomast, akinek teste kérlelhetetlenül közeledett a sötét vízben létrejött örvény felé, ami éhes szörnyként várta az arra tévedőket. Hiába menekült volna, a kiterjedt víztőlcsér erejével nem tudta felvenni a harcot, magába szippantotta és egyre lejjebb vitte a fiút, az óceán fénytelen, kiismerhetetlen mélye felé. Hiába kapálózott, hiába próbált az éltető levegő és fény felé evickélni, egyre jobban körülzártta őt a jéghideg víz. Az éjfékete óceán hatalmas súlyként nyomta össze, mintha nem is a víz, hanem a belőle felemelkedett hegyek akarnák összenyomni és darabokra szaggatni. Érezte, hogy tüdeje sem bírja már az óriási víztömeg nyomását, és lassan utat talál majd, hogy előbb kitölthesse, majd önnön éjszín valóságába olvaszthassa testét.

Amint testnyílásain keresztül beáramlott és kitöltötte őt az óceán fekete vize, úgy öntötte el mindenét a pokoli fájdalom. Kínok között vergődve süllyedt a feneketlen mélység felé, s bár abbamaradt a testét magába szívó örvénylelés, egy ismeretlen erő mégiscsak vitte egyre lejjebb és lejjebb. Ahogy elérte az óceán mélyének tökéletes sötétségét, már nem volt egyedül. Először csak lágy érintésekkel adták tudtára jelenlétüket az őt körülvevő lények, majd csak elmosódva látta, ahogy a sötét vízben felsejlik kísértetiesen pislákoló alakjuk. Ezernyi holtzabáló féreg és lótuszarcú holt úszott körülötte iszonyatos fénnel, hogy magukkal vigyék az óceán barlangjainak jéghideg mélye felé. A másvilági lótuszarcú nők a világmindenség titkát súgták fülébe, majd szorosan körbefonták Thomas testét groteszk végtagjaikkal, ahogy csak nő tud férfit átölelni. Teste ívbe feszült, ahogy egyre szorosabbá vált karjaik és combjaik ölelése, és úgy érezte, mintha testrészei megfagynának és leválnának törzséről, melyeket aztán a holtakon lakmározó férgek vonták szorításukba. Érezte, ahogy egyre jobban összenyomja őt az állatok undorító testének ölelése és átjárja minden egyes porcikáját a csontig hatoló hideg, a megváltó halál ígérete nélkül.

Mikor a fájdalomtól majdnem esztét vesztette és már kívánta, hogy végezzen be pokoli haláltusája, akkor változott meg hánykolódásának iránya. Elengedték őt a förtelmes lények és az ismeretlen erő, ami eddig lefelé húzta, most egyre közelebb sodorta az

óceán felszínéhez. Mind világosabb lett körülötte a világ, ahogy a vadul kavargó felszínen keresztül látta már a kinti világ fényét. Ahogy testét kivetette magából a víz, feloldozás helyett a mindent elemésztő tűz lángnyelvei nyaldosták átfagyott, meggyötört testét. Csak az irdatlan, kavargó tűzvihart látta maga körül, de nem tudott a hatalmas égő fal mögé nézni, nem láthatta, hogy miféle nyomasztó, idegtépő, boldogtalan világba került, csak azt érezte, hogy lángok marják testét, mintha egy nyársra húzott állat lenne. Üvöltött a fájdalomtól, ami nem maradt abba, hiszen ahogy megfulladni, úgy megégni sem tudott.

Majd megállt és egy pontba sűrűsödött a körülötte lévő világ. Sötét lett, majd mindent elárasztó fényesség.

Ahogy felpattant a szeme, észrevette, hogy már nincs egyedül az óriási istállóban, ahova olyan ocsmány bűz lopakodott be, amelyet soha nem érzett korábban. Apja állt felette, karjait az égnek emelte és torkából feltörő mély hangján ordított az éjszaka sötétjébe.

– A fiamat elérték a messzi szférák hívó szavai! A Whateley nemzetség tovább él! Iä! Iä! Yog-Sothoth!"

George Komor: Patkány a toronyban

„Hát nem volt hiába az a temérdek vér, a feketébe öltözött ember meghallgatta könyörgésemet!” Egy dohos szagú, ázott patkány orra bukkant elő a befalazott toronyszoba melletti fal egyik repedéséből. Mikor átküzdötte magát a lyukon, mellső lábait morbid módon az ég felé emelte, mintha magában imát mormolna. Tekintetében emberi értelem csillogott, de nem lehetett letagadni az örület jelenlétét sem abban a fekete szempárban.

A torony irtózatosan magas volt, az ódon lépcsőfokok monumentális hegyeknek tetszettek a patkány számára. A végtelen csigalépcsőn várvédő örök sorakoztak, szemük előtt semmi sem maradhatott észrevétlen... talán csak egy apró rágcsáló. Egy familiáris. A lépcső mellett észrevett egy újabb repedést a falon, azon indult el, biztos, ami biztos. Nem szeretett volna egy őr csizmájának a talpa alatt kiszervenvedni. Hátborzongatóan furcsa érzés volt egy ilyen apró testet irányítani, a menekülés izgalma és a szabadság vágya mellé megmagyarázhatatlan félelem vegyült. Ahogy haladt lefelé a szűk üregben, minden egyes neszre felriadt és hosszú pillanatokig feszülten figyelt. Számtalan rovar és pók keresztezte az útját. Gyanúsan méregették miriádnyi szemeikkel, amiket még azután is magán érzett, mikor azok már távol jártak és talán már el is felejtették őt. A torony alatt lévő tömlőcből felerősödve tolultak fel a rabok jajveszékelései, mintha csak egymással versenyeznének, hátha segítséget remélhetnek az égiektől. Zene volt ez füleinek és bátorsággal töltötte el, tudta, hogyha végre kijut, a fekete ember teljesíteni fogja ígését.

A torony belsejében futó járat egy újabb repedésben ért véget, kénytelen volt a lépcsőkön folytatni az útját. Kíváncsian kidugta rajta az orrát, orrfacsaró bűzt érzett... egy őr állt a közelben. Vérszemet kapott. Mindig is gyűlölte ennek a várnak a lakóit, a legeggyűgyűbb szolgálólánytól a katonákon át a vár uráig. Mindenkit. Apró lábaival villámgyorsan felszaladt az őr lábán és bemászott a ruhája alá. Az őr meglepődöttségében elejtette a lándzsáját, fémcsattanásának hangja az egész lépcsősort végigjárta. A készülődő kiáltás azonban a torkán akadt, mikor a patkány éles fogai a húsába martak. Teste a pillanat törtrésze alatt lebomlott, a bőre

elfeketedett, és mint a pernye, úgy szállt szerteszét. Húsából és csontjaiból csak egy gusztustalan, miazmás gőzöket felböfögő, bugyborékoló tócsa maradt. A patkány előbújt az ör már gazdátlan ruháiból. A katona bennrekedt, utolsó sikolya az azóta még sötétebbé váló szempárban gomolygott. A kiáltás hiányát betöltő csöndet lábak gyors dobogása törte meg. A familiáris arcán beteges vigyor húzódott végig és nekiiramodott lefelé a lépcsőkön. Már egyáltalán nem aggódott azon, hogy az örök észreveszik. Ahogy inalt a kijárat felé, hallotta a többi katona elhaló öklendezését, amit társuk maradványainak látványa váltott ki. Végre elérte a torony bejáratát, onnan tovább juthat a pince és a cellák irányába, ami már majdnem, hogy a szabadulással egyenlő. Gúnyosan nevetett magában, amikor az ajtónál álló egyik katona utána rúgott.

Fáklyák ezrei világították meg a csillagtalan éjszakát, a várvédők mind a toronyba szaladtak, szinte agyontaposva egymást. A nádor éjjeli ruhájában, fel sem öltözve hasonlóképpen tett. Mikor a toronyszobához ért, torkon ragadta az egyik holtsápadt őrt:

- Magyarázatot követelek! Mi történt itt?
- U... uram, én... én... Báthory grófnő meghalt.

Jávorszki András: Az ajándék

A négylovas hintó elhagyja a város legszélső, szegényes házait is, és nagyot döccen, amikor a terméskövekből rakott széles útról ráfordul a keskenyebb, kanyargós földútra. Még hallom, ahogy a messzi templom toronyórája komótos tempóban hetet üt. Éppen ebben a percben végre rákezd a kemény szemű, februári eső, aminek egész nap lógott a lába, s én hallgatom, ahogy ritmust ver a fogat tetején, melynek lefüggönyözött ablakain túl sötétbe öltözött a vidék. A lovak patáinak csattogása szinte már illetlenül hangosan veri fel a csendet. A hűvös szél végigrohan a gazzal felvert legelő felett, ami messzire nyúlik az út mindkét oldalán, közben megcibálja a földutat szegélyező kopasz nyírfákat, és körbeölel egy magányosan ácsorgó fészületet. A lankás oldalú, kásás hóval borított dombokon túl, amerre a hintóm most tart, vár a régi udvarház, és vár rám a leányom. A ház nagy és csendes, még a szű sem perceg ilyenkor, s ő nem szeret egy szál magában otthon ülni. Szerencsére a teendőm ma nem szólított el otthonról túl sok időre.

Régebben sokat meséltem a lányomnak arról, milyenek voltak azok az idők, amikor még én is gyermek voltam, ugyanolyan elragadó kislány, amilyen most ő, és hogyan éltem ugyanabban az ódon kúriában. Most, ahogy rágondolok, szinte látom magam előtt, ahogy az ablaknál ülve várakozik türelmesen, majd ásít egyet és lemászik az ablakpárkányról. Lefekvés előtt még egy vaskos fahasábot vet a kandallóba, olyat, amit a tűz sokáig harapdálhat, ezután fázósan bebújik az ágyamba, s bár a fülére húzza a takarót, az izgatottságtól nem tud elaludni. Várja az új babát, az új játékszerét, amit a legpompásabb ajándéknak tart ezen a világon.

Sok babája volt már; számtalanszor leptem meg efféle ajándékkal. Bár a városi népség nem éppen adakozó, azért mindig találok olyan embert, aki némi ezüstpénzért, vagy egyéb dolgokért cserébe szerez nekem egyet. Amikor a gyermekem a legelsőt kapta, még nem tudott szinte járni sem. Volt már neki szőke és vörös, meg fekete is, és a legutóbb éppen egy barna volt a kedvence. Mindannyian szép ruhákat viseltek és finom illatuk volt, mert mielőtt hazavittem, minden alkalommal átöltöztettem őket és drága rózsaparfümöt cseppentettem rájuk. Soha nem volt még

másféle játéka, és azt hiszem, nem is hiányoztak neki egyéb dolgok. Neki elegendőek a babák, amik persze vannak más gyerekeknek is; drága porcelánbabák, vagy kukoricacsuhéból font olcsó játékszerek, de ilyesfélék biztosan nem. Efféle játékokkal igazán nem dicsekedhet rajta kívül senki.

Nekem is sok babám volt kislánykoromban, de azokból ma már egy sincs meg. Mindet elvették tőlem, amikor eljött az ideje, de azért jól emlékszem rájuk még ma is. Egy angyali székeség volt az első játékom, és én is egy pontosan ugyanolyat adtam először a leányomnak ajándékba.

Még a gondolataimba mélyedek, a hintó lassan felkaptat a kopár dombgerincre. A hideg, késő téli eső már nem csapkod, hanem egyenesen záporrá duzzad. A dülőút pillanatok alatt felázik, a víz magával sodorja az olvadó hó elszürkült rögeit, és a lovak patái kopogás helyett immár cuppogva verik a sarat. De ez nem számít, hiszen mindjárt hazaérek. Ha nappal volna, innen már látni is lehetne az otthonomat.

Sokszor együtt játszunk a babákkal, hiszen mi lehetne jobb szórakozás egy anya és a lánya számára? Ő a kis zsúrasztalkához ültetni, vagy átöltöztetni szereti őket a legjobban. Én fésülgetni. Persze a lányom önző, és azt szeretné, ha mindig csak az ő haját fésülném, de ilyenkor azt mondom neki, a babáknak is ugyanúgy kijár a gondviselés, még akkor is, ha ők valójában nem éreznek az egészből semmit.

Többször szóvá tette már, bántja az, hogy örökké ő sem tarthatja meg őket. Egyet sem. Időről időre elviszem ugyanis a régieket, és azokat nem látja többé. De ez csak addig fáj neki, amíg nem kap tőlem egy másikat. Mert ahogy megvan az újdonsült játéka, ahogy belefúrja az arcát az illatos hajukba, megérinti a szép ruhájukat, már nem is igazán hiányoznak neki az előzőek. Mindig elmeséli az új játékainak, milyenek voltak azok, akik már nem lehetnek vele. Persze tudja jól, hogy ez butaság, mert úgysem hallják, mégis szeret hozzájuk beszélni, én pedig olyankor elképzelem, hogy vajon mit válaszolnának neki?

A döcögő fogat befordul a tornácos, hófehér falú úrilak elé és megáll. Látom a tűz fényét a hálószoa ablakában, és az eső moraján túl is hallom a csaholó kutyákat. Most napokig nem hagyom magára a gyermekem; együtt játszunk majd a babával, ami itt hever mellettem az ülésen, gödröcskés arcával mosolyogva rám. Az ölemben veszem, amikor az ajtó nyílik, a kocsis a karját nyújtja, és lesegít a lépcsőn. Pénzt adok neki, ő pedig biccent, felül a bakra, és visszaindul a város irányába. Még egy perc, és a lányom kezében lesz az ajándékom, ami ugyanolyan törekeny, bűbajos és rózsaszín bőrű, akár az előzőek.

Bizony, az időjárás ma eléggé barátságtalan, ezért alaposan bebugyoláltam, hogy még egészen meleg legyen a kis test, amikor átadom.

Kacsik Viktória: A visszatérés

1619 őszén láttam meg a napvilágot, egy kicsiny kvártélyban, a túlnépesedett Londontól nem messze. Azt mondják, mikor felsírtam, megnyíltak az égi csatornák, a vízcseppek absztrakt alakzatokat formálva peregetek le a szürkére kopott kövekből épült ház ablaküvegein. Szüleim, egy számomra tisztázatlan alkut felrúgván, Durkhamból, születésem előtt sietve elköltöztek. Ezzel kapcsolatban csak sugdolózásokat, és halkán elejtett szavakat hallottam. Titokban kívánták tartani előlem a múltat. Úgy éreztem egy ősidőkre nyúló, családi, átok elől menekültek: őseim vére az égbe kiáltott. Ezen szitkozó kiáltás, generációk sorát érinthette. Szüleim a vészjósló körülmények ellenére várták érkezésem. Csak derengő szörnyű délibáb mi

történt velem születésem óta. Világiasságuk ellenére, katolikust akartak nevelni belőlem, de az én szellemiségem más tartományban élt, más síkokon mozgott. Saját bőröm is néha idegennek éreztem. A papok szavainál sokkal inkább érdekelt az okkult tudományok, éjszakánként sokszor kimerészkedtem s merengőn néztem a csillagos eget, remélve, hogy valahol a messzi sötétségben, egy távoli világban talán válaszokra lelhetek múltamat illetően. Ábrándoztam, pincénk titkairól, melyet hét lakat alatt őriztek. Gyakran kerített hatalmába egy különös érzet. A szobák falából éjszakánként előtörő morajlás, minden irányból hallatszó suttogó hangok biztosítottak valami megmagyarázhatatlan jelenlétről. Szüleim szerint, képzelődtem, pedig láttam rajtuk, az aggódó tekintet, amikor a pince felé néztek, melynek mélyében, úgy hallottam a szolgálától, egy Durkhamból származó, a régi alku rájuk eső részének emlékét félték, melytől nem mertek megszabadulni. Elzárva tartották, maguk elől is.

Szüleim tragikus, nem várt halála után, úgy döntöttem, hogy feltérképezem otthonom, s durkhami eredetem titkait. Utam, a feltört lakatú pincének csigalépcsőjén keresztül a mélybe vezetett, ahol a sok lom között egy megkopott utazóládára leltem. A belseje egy vörös márványtömböt rejtett, melynek először, szépen művelt formája kápráztatott el. Rájöttem a faragott kő nem más, mint egy síremlék félbetört darabja. A rajta lévő felirat igencsak megkopott az idő vasfoga alatt. A vésetből mára csupán vezetékevem részlete, Bohr maradt, és egy születési év. A többi nem volt kivehető. Az évszám alatt több szokatlan jelet izgatottan fedeztem fel. Asztrológiai illetve alkímiai szimbólumok részletei voltak láthatóak, és egyéb, számomra ismeretlen rendeltetésű ábrák. Hirtelen az a megérzésem támadt, hogy a kőnek köze lehet a családom létét végigkísérő szörnyűségek sorozatának. A márványtömb legalján Durkham városának címerét találtam. Erős késztetést éreztem, hogy megtaláljam a sírkő készítőjének műhelyét, s csak remélni tudtam, hogy az illető leszármazottja, hasznos információkkal szolgálhat az elveszett darabot illetően, melyen szerepelhettek a hiányzó szimbólumok és ábrák. Komornámmal Tibállal, kocsisért küldtettem. Egy cilindert viselő hajtó érkezett, két fekete telivérrel. Hirtelen mozdulattal megemelte kalapját s intett szálljak be.

A két állat ütemesen lépdelt, miután a hajtó közéjük csapott. Épp átléptük a birtok határait, és a szép kietlen vidék zöld pázsitját felváltotta, a zord, sötét síkatorok, emberek mocskától bűzös London betonfolyosói. Az utca piszkos gyerekei a kocsi elől, épp hogy kitérve szaladgáltak, mikor is egy asszony, a dézsából öntötte ki a szennyvizet az ablakon keresztül. A kocsi csak úgy rázkódott a macskakövekkel kirakott úton, a lovak patáinak monoton kopogására elbóbiskoltam néha. Megkönnyebbültem, mikor végre hátrahagytuk a nyomasztóan fülledt szűk londoni utcákat, és Durkham elhagyatott vidékeire érkeztünk. Baglyok alig hallható huhogása sejlett fel az éjszaka sötétjében. A hold homályos derengése árnyékot vetett az útszélen álló korhadtt fatörzsekre. A távoli hegyek csúcsai alig látszódtak a rájuk telepedő sűrű, átláthatatlan ködfátyoltól. Utazás közben különös álomképek derengtek fel, egy kertről melynek nyomasztó aurája, némi meghittséggel párosult. A közepén egy alakatlan mészkövekből álló magas ház tornyosult lelki szemeim előtt. Az épületet körülölelő támfal szintén ezen ormóttan kövekből állt, melyet néhol befedtek a méregzöld borostyán túlnőtt indái. Csak a kerti lugasban, egy vérvörös futórózsa tűnt fel rikító színével. Tekintetemet a kicsiny bimbózó virágok ártatlan bujaságában pihentettem olykor. Zsibbadt eszmélésem után, kipillantva az ablakon, még nem látott, ugyanakkor minden kicsiny részletében ismerős tájak világlottak fel előttem, mintha még mindig álmodnék. Épp a kísérteties tájon merengtem mikor hirtelen megálltunk. Kiszálltam a kocsiból és megdermedtem az elém táruló

látványtól. Elöttem állt a mészkövekből épített, méreg zöld borostyánnal benőtt félelmes ház, és ott voltak a vörös színükben pompázó rózsák is.

Mikor sikerült erőt vennem magamon, megmozdítottam földbe gyökerezett lábam s közelebb merészkedtem a kietlennek tűnő épülethez. Kopogtatásomra egy megrogyott zsémbes vénember nyitott ajtót. Tekintetében volt valami ijesztő, az örület apró szikráit pillantottam meg benne. Nem lepte meg érkezésem tudta ki vagyok, s hogy miért érkeztem. Kézmozdulatával beinvitált. A hallon át a könyvtárszobában foglaltunk helyet. Lenyűgözött a földtől a plafonig terjedő polcokat megtöltő könyvek sokasága, melyek házigazdám okkultizmus iránti rajongásáról árulkodtak. Platónról Paracelsuson át Flanell Miklós középkori alkimista írásai mind ott sorakoztak minden tanulmány, ami az alkímia gyakorlatához és a holtak megidézéséhez elengedhetetlenül szükséges. Míg a könyvek gerinceit bámultam az aggastyán meghozta a sírkő másik felét, melyet kérnem sem kellett.

- Mennyi tudás, mennyi bölcsesség rejtezik, ezen könyvekben, magáé mind?. - Fakadt ki belőlem.

- A gazdámé, én csak vigyázok rájuk. Halál és örület mit itt lát. Amit keres, annak nagy ára van, aranyba nem mérhető. - Jött a válasz cserepes ajkain át.

Hazavittem a sírkő hiányzó felét, és a pincében összeillesztettem őket. Elkezdett forogni körülöttem a világ, ahogyan minták sisteregve összeértek. A falak mintha össze akartak volna préselni. Szívem hevesebben vert a megszokottnál, és mintha vakító fény gyulladt volna fel az elmémbe, olyan tudást birtokolván, mi sosem volt sajátom és összeestem. Ezek után, mintha nem a saját erőmből álltam volna fel. Nem tudván miért, de egy tükröződő felületet kerestem, és egy koszos ablakba nézván megértettem az öregnek a homályosnak vélt szavait: nagy ára van annak pénzbe nem mérhető. Lelkem egy darabját adtam a testemben megbúvó lénynek, mely eddig, mintha csak a titkokra, és misztériumokra kíváncsi gondolatként létezett volna.

Megtaláltam, amit egész életemben kerestem. Egy idegen szempár tekintett vissza rám s biztosított gyöttrő társaságáról. Ott álltam fejemben a szörnyeteggel. Bár a sírkövön nem láttam teljes nevét, de tudtam, hogy Anton Borh szürke szemei néztek vissza rám. Szám sarkában még sosem látott örült mosoly jelent meg.

Kuti Benjámín: Világtalanság

Hónapok óta egy csepp eső sem esett már, a levelek is régen sárgára száradtak az ágakon. A kereskedők számára gyászos képet festett a vidék, ahogy a szekerük hosszasan zötykölődött a poros földúton. Vikárius Máté, Bősz Kolos és Kesserű Gáspár ezúttal egészen Konstantinápolyig ment a török portékáért, ahonnan erszényekkel, gyapottal, janicsár bocskorokkal és kávéval megpakolva vették az irányt észak felé. A vámszedők kapzsiságát leszámítva még mindig a legbiztosabb megélhetést jelentette a háború sújtotta vidéken, ahol a kivéreztetett földet az aszály csak még jobban gyötörte. Talán maholnap Bocskait megteszik fejedelemmé és végre- valahára alábbhagyhat a vérengzés. Embert itt elvétele lehetett csak látni, de a gazdag felső-magyarországi bányavárosok piacain még akadhat remény. Tervük azonban dugába dőlt, mikor Gáspárt néhány napja egy perpatvarban megsebesítették, a szűrés pedig gennyesedni kezdett. Súlyos láz gyötörte, azonban a legközelebbi város ahol segítséget remélhettek, a havasokon túl esett.

A lovak egyhangúan baktattak a szekér előtt. Öreg jószágok voltak, nem hajszolhatták túl őket. Míg Máté hajtotta a kocsit, Gáspár hátul hevert és lázálomból

lázálomba zuhanva zihált kinkeservesen. Kolos lelkiismeretesen próbálta ellátni, de az orvoslás tudománya távol állt tőle. Csak Szebenig jussanak el, ott már találhatnak egy sebészműhelyt; s míg lábadozik, ők túladhathatnak az árun. Bár a szászok a fogukhoz verik a garast, a török közelsége miatt pedig sok hasznót nem remélhetnek; de csak kihúzzák valahogy a társuk teljes felépüléséig.

Késő délutánra járt, mikor maguk mögött hagyták Havasalföldet, az út már a hegyek árnyékában kanyargott. Az egyik keresztútnál egy toprongyos alak álldogált, aki süvegje alól ravasz tekintettel mustrálta az érkezőket. A szekér lomhán megállt, Máté pedig leszólt neki. Az idegen deák volt. Az odavetett kérdésre, tudniillik, hogy hol okítja magát, kitérően válaszolt. A tanulmányai véget értek, így hát nyakába vette a világot. Egy jó pap holtig tanul. Vigyorra húzta a száját. Máté ugyan a legkevésbé sem bízott a kiismerhetetlen arcú idegenben, de felajánlotta a segítségét. Ha a deák is északra tart, magukkal vihetik; jó szerencsével már csak egy éjszakát kell a szabadban tölteniük. Talán még a gyógyításhoz is konyít valamelyest.

A tűz lassú pattogása kissé felderítette az utazókat, körülöttük azonban nyugtalanító feketeség honolt. A deák egy közeli fa tövében ült, szemével hol a molyrágta, fekete bőrkötéses könyvét bújta, hol pedig az erdőben uralkodó sötétséget fürkészte. Kolos és Máté a tűz körül ültek, és halkán pusmogtak. Ellenszenves volt számukra az idegen, de mivel segített Gáspáron, nem adhatták ki az útját. Szürkületkor gyógyfüveket szedett, melyek átmenetileg enyhítettek a beteg szenvedésén, így az már jó ideje a szekérben aludt. Habár testét még égette, tudatát nem gyötörte a láz alattomos démona. Az utazóknak szükségük volt rá, és a deák ezt jól tudta.

Nem mintha menni akart volna. Úgy ült ott, mint egy köszikla, az erdőbe meredve. Szája némán mozgott, de nem emberi szavakat formázva; ám ezt akkor senki sem láthatta. És különben is mit számítana az? Tökkelütött népség, azt sem veszik észre, ami az orruk előtt zajlik. A tűz már csak haloványan parázslott, a kereskedők pedig rögtönzött táborukban, utazóköpenyüket magukra húzva szuszogtak.

Az éjszaka legmélyéről aztán hideg fuvallat érkezett. Alig észrevehetően, de a deák arca megremegett. Szája abbahagyta a mozgást. Figyelt.

Kisérteties ordítás verte fel az éjszakát. A lovak keservesen felnyerítettek, majd kötelüket szakítva elvágtattak. A hang a szekér belsejéből jött és Gásparé volt, de sokkal erőteljesebb, mint amit emberi torok valaha képes lehet kiadni. Máté és Kolos holsápadtan riadt fel, de a deák gyorsabb volt, s mire felocsúdtak az már bevette magát a szekérbe. Hiába termettek ott rögvess, az ajtó nem nyílt ki. Az üvöltés egyre tébolyultabbá vált, a két kereskedő pedig egymást túlharsogva kiabált, dörömbölt. A rozoga szekér azonban olyan erővel állt ellen az ütéseknek, hogy az csakis a természet ellen való boszorkányosság lehetett. Zaklatottságukat tovább fokozta a felismerés, hogy Gáspár üvöltésébe immár förtelmes, nem emberi hangok is vegyültek.

– Az ördög vagy te nyomorult! Átokszóró fattyú, sátánfajzat garabonciás! A beleid kitépem, csak kerülj a kezeim közé! – Kolos magából kikelve tajtékzott.

A sikolyok hirtelen elhallgattak, az éjszaka csendje pedig ismét rázuhant a rengetegre, mintha semmi sem zavarta volna meg a szunnyadását. Egy szempillantás múlva azonban a meglepett kereskedőket dermesztő légáram csapta a szekér oldalához. A fák ágai bizarrul csavarodtak, úgy hajlongtak a szélben, mint az edirnei vásári táncosok. A sápadtan világító Holdat elsötétítették a viharfelhők. Mennydörgést visszhangoztak a hegyek, majd a felvillanó fénnel leszakadt az ég is, olyan erővel, hogy be kellett vetniük magukat a szekér alá. A jég iszonytatóan verte a földet. Soha életükben nem láttak még ehhez foghatót, fojtogató rettegés kerítette őket

hatalmába; moccanni sem mertek, miközben a fékezhetetlen orkán egész fákat csavart ki a közelben. Bevégeztetett. A vihar tombolásán kívül azonban más is megütötte a fülüket; mély, földöntúli morajlás az erdőből. A föld reszketett, a szekér ajtaja pedig váratlanul kivágódott. A garabonciás kilépett az égszakadásba, mögötte pedig imbolygott valami, amit már nehezen lehetett embernek nevezni. A falféher korpuszból minden vér eltűnt, a haja csomókban kiszaggatva, fejéből pedig két üres szemgödör bámult bele az éjszakába. A jégverés semmilyen kárt nem tett bennük. A deák arcát csúf vigyor torzította el, azonban ezt csak egy röpke pillanatig láthatták. A szekérre lecsapott a mennykő, velük együtt égetve hamuvá mindent, ami a jelentéktelen életüket képezte.

A garabonciás egy sziklán ült, hátát a nyirkos falnak vetve. A Hold csak pár halvány sugár erejéig mutatkozott meg a barlangban, a jeges szél lökései azonban be-betörtek, miként az ősz lassan télbe fordult. Átható bűz terjengett, miközben a fáklya táncoló fénye a tetem arcára vetült. Szemben ült, a bomlás jelei már erősen mutatkoztak rajta. A két üreg feketén ásított, akárcsak azon az ominózus éjszakán, mikor a szellem végtelen szakadécai feltárultak, s Gáspár a látványtól megháborodva oltotta ki saját szeme világát. A halott szája lassan mozgott. Egyetlen hangot sem adott ki, de ha szólt is volna sem értette volna senki. Csak a deák. Gáspár elképzelhetetlenül távol járt, túl a megismerhetetlenen, hol nincsen föld és nincsen ég, alaktalan terekbe taszítva a teremtetlenség időtlen kavalkádjában. Amíg ez az istenkáromló kapcsolat tart és a porhüvelye végleg le nem bomlik, beszél. A garabonciás pedig ír, a fekete könyv mindvégig befejezetlen; így volt és így lesz. A lúdtoll halkan sercegett a papíron.

Láng Alex: Tüzet tűzzel

Gilbert tudta, hogy haldoklik. Még nem veszítette el a tudatát, de annyi fertőzöttet látott az utóbbi hónapokban, hogy felismerte magán a kórt. Mindig sejtette, hogy egyszer érte is eljön a vég, mégsem volt felkészülve rá. Először a hidegrázás érkezett, majd sötét, véraláfutásszerű foltok jelentek meg a nyakán, mintha a végzet máris megragadta volna. Nincs menekvés. Ezután jönnek majd a lázálmok, végül a mindent elborító fájdalom és örület. Számtalanszor látta már a kór lefolyását. Tudta, hogy más esetében a halál vetne véget a szenvedésnek, de neki nem adatott meg a sír megnyugtató közelsége.

Járvány tombolt a városban, Gilbert pedig hónapok óta kísérletezett gyógymódokkal, miközben tudta, hogy rohamosan fogy az ideje. A legtöbb kartársa nem volt ennyire készséges, úgy vélték, a pestis a városiak gondja, de a legtöbb kartársának nem is volt annyi törleszteni valója, mint neki. Mert ha bizonyítéka nem is volt, valahol a tudata mélyén ott lapult a tompa bizonyosság, hogy a pestist ő hozta Londonba.

Egy régi barátja, Northampton gróf hívására érkezett ide jó fél évvel korábban. A gróf feltett szándéka volt, hogy egyetemet alapítson a városban, mert méltatlannak találta, hogy a tudós koponyák inkább Oxfordba és Cambridge-be mennek, mint a fővárosba. Nagyszabású terveiben Gilbert mint a kémia intézet feje szerepelt, hiszen tudta, hogy a férfi éveket töltött Párizsban, ahol bizonyos, közelebbről meg nem határozott sikereket ért el hasonló tudományterületen.

Azt azonban nem tudhatta, hogy ez a bizonyos tudományág nem kémia volt, hanem az arab alkímia istentelen tudománya. Párizsi rendtársaival olyan dolgokat műveltek,

ami emberi ésszel felfoghatatlan: a természet, Isten, és a létezés szabályait felrúgva kísérleteztek transzmutációval, holtak életre keltésével, delejességgel, és a tudatuk tágításával. Mindegyik céljukkal kecsegtető eredményeket értek el, Gilbertet azonban az álmok és a tudat érdekelte leginkább, így olyan vegyületek kifejlesztésén dolgozott, amelyeket elfogyasztva éber alvásba esett, így szabadon járhatott az álmok szférájában.

A felfedezés tüze hajtotta, a tudásvágy, az ember előtt tiltott tartomány feltérképezése. Ezen a helyen nem működtek az általunk ismert világ törvényei, nem lehetett róla térképeket rajzolni, nem voltak előre vájt utak, amiket követni lehetett volna. Gilbert sokszor a megérzéseire hagyatkozva, és az álmok birodalmának lakóit követve kalandozott, és lassan egyre megszállottabban hitte, hogy el kell érnie a szféra közepét. Ám az álmok geometriája emberi ésszel felfoghatatlan, folyton változik. Így a központ sem egy hely, inkább egy metafizikai metszet, a közös tényező, a tengely, ami körül az álmok lényege kering. Ezer és ezer álmodt végig, és kereste bennük a jeleket, a nyomokat, hogy merre induljon; mert tudta, hogy ha megtalálja az álmok birodalmának közepét, akkor megtalálja magát a birodalom megnevezhetetlen urát is. Ez lenne az emberiség történetében a legdicsebb felfedezés: megtalálni a forrást, ahonnan minden álmunk ered, minden vágy és sóvárgás, minden lidércnyomás, minden látomás.

A mélység viszont szeretett volna érintetlen maradni, az álmok királya nem akarta, hogy rátaláljanak. Bár nem voltak emberi ésszel szemnek nevezhető testrészei, nem is volt rá szüksége. Mindenről tudomása volt, ami az álmok síkján történt, így hosszan figyelte Gilbert felfedezőútját. Először csak figyelmeztette, hogy forduljon vissza, majd hamis nyomokkal vezette félre a férfit, de az minduntalan haladt a Birodalom központja felé, hogy megpillanthassa azt, amit embernek nem volna szabad. Ahogy közelebb ért, kellemes álmok kerültek elé, idilli életről, rég halott feleségéről, soha meg nem születő gyerekeiről; vagy épp vad és buja bálokról, ahol feneketlen kancsókból folyik a francia bor, és soha nem kel fel a nap. Gilbertet azonban egyik sem csábította annyira, mint a felfedezés; és tudta, hogy jó nyomon jár, mert hamarosan borzalmas rémálmokba érkezett. A pokol különböző körei, rettenetes gyilkosságok képei, borzalmas fenevadak, arctalan szörnyek; majd tompa iszonyat és végtelen magány. De Gilbert úgy vélte, az álmok nem tudják igazán megsebezni.

Már csak egy ugrásnyira volt a céljától, amikor hirtelen elhallgattak körülötte a képek, eltűntek az illatok és az érzések, csak az úr maradt, a hiány. Az álmok fejedelme nem engedte magához; "ide csak az jöhet, akit hívnak, te hívatlan vagy", zúgott a tudatában. Érezte, ahogy a fogai kilazulnak, és sorra kihullanak a szájából. A bőre égni kezdett, látta, hogy férgek tekergőznek az egész testen. Sikolyokat hallott, ahogy az őt körülvevő embereket felemésztette valamiféle betegség, amitől elfeketedett a bőrük, mintha megégtek volna, miközben rázta őket a láz vagy a fájdalom. Mind itt voltak. Minden ember, aki a földön élt, és mindenki, aki majd csak ezután látná meg a napvilágot. Mind elpusztultak, és csak a hiány marad utánuk.

A kórtól és az álmok urától rettegvé hagyta maga mögött az alkímisták körét és Párizst, Northampton gróf felkérésére pedig gondolkodás nélkül igent mondott. Megfogadta, hogy felhagy az alkímiával, megesküdött Istenre, az Ördögre, és az Álmok Néma Királyára is, hátha így megmenekül a megjövendőlt sorstól. De lám, a járvány követte: már a hajón elkezdte szedni az áldozatait – még ha a matrózok egyszerű skorbutra gyanakodtak is –, majd Londonban is felütötte a fejét. Nem volt menekvés.

Gilbert tudta, mi okozza a kórt, de azt nem, hogy állítsa meg; ha volt is rá mód, nem az orvostudomány vagy a kémia eszközeivel. Ezért készült még egyszer utoljára belépni az álmok birodalmába, hogy valahogy, szép szóval, fenyegetéssel vagy

könyörgéssel meggyőzze az álmok királyát, hogy vessen véget az emberiség szenvedésének. A vegyszer, amit lenyelve a szférába utazhatott, szörnyen égette a nyelöcsővét, de tudta, hogy ez nem nagy ár. A pestis a rémálmainkból lépett elő, oda is kell visszatérnie.

A vegyszer azonnal hatott: az álmok birodalmának közepén találta magát. Érezte a kimondhatatlan jelenlétet, de már nem akarta látni a fejedelmet. Vezekelni akart, könyörögni neki, hogy állítsa meg a csapást; inkább szenved ezer vagy kétezer évig, vagy akár örökké, lidércnyomásról lidércnyomásra – de nem volna képes abban a tudatban meghalni, hogy ő tehet az emberiség pusztulásáról. Nem jöttek ki szavak a felperzselt torkán, de nem is volt rá szükség. Az álmok ura némán beleegyezett az alkuba.

A tűz a megoldás – érezte Gilbert. Őrjítő fájdalom töltött be mindent, ahogy a húsába martak a lángok.

Földi teste egy utolsót rándult, fellökve az éjjeliszekrényén álló gyertyát. Koszos kis laboratóriumában tűz ütött ki, ami előbb a szomszédos lakásokra, később az egész negyedre átterjedt. Két nap múlva London városa a lángok martalékává vált; a lakosaival és a pestissel együtt.

Pataki Anett: Feldúltan

Nagyot döccent a szekér, ahogy az országútra fordultunk. Kinyitotta a szemét, rá a felhőtlen éjszakai égboltra, rajta a sárgán pislákoló félholdra. Átkozott legyen az a félhold! Lófarkas lobogók voltak a szekér minden oldalán. A fekete szőr alig látszott a sötétben, csak susogása hallatszott a kopott zászlókhoz érve: ez szinte hangosabb volt, mint ahogy az öreg fából tákolt szekér nyekergett, és a ló patája kopogott a kövekkel hintett úton. Békahadak zenéltek távolabb – ha a mocsaraknál jártak, akkor ez már majdnem Erdély. Sosem látja többet Szoboszlót.

Csípős volt a levegő, a bimbókat sem fakasztotta ki az idei tavasz. Megfagytak azok is februárban, amikor meghallották, hogy Szejdi pasa megindult feléjük. A levegőbe lehelt, de nem látta a párát. A ló pofája körül biztosan meleg gőzök emelkedtek a levegőbe. Olyanok voltak ezek az állatok ilyenkor éjjel, mint az alvilág teremtményei; hangtalan izmaik végén tompán kattogott a csorba patkó, szemük visszatükrözte a sápadt holdszint, fejüket pedig körbevette a kísérteties derengés. Mindig is tartott a lovaktól, hajdú léte ellenére.

Csakis Isztanbul felé tarthattak. Ha egyenesen lefelé mennek Belgrádnak, talán szerencsájuk lesz, és hajóra teszik őket, hogy a Dunán hömpölyögjenek a tengerig. Szerencsájuk... hát szerencse-e az, ha előbb érnek oda? Hogy mi vár rájuk, nem tudhatják. Értük már meg lett fizetve az ár; az a cserkesz pasa egyetlen ezüst tallért adott mindegyikükért a derék janicsároknak. Nem kérdeztek semmit, precízen fogtak munkához, hogy készen álljanak az útra. Köhögnie kellett; szűrős szalmadarabokat hányt maga elé. A török ott elől megállásra intette a lovat. Hátranézett, de nem talált semmi különöset, így folytatta az utat.

Ahogy ráfordultak egy hídra, egyikük majdnem legurult a szekérről, és csak a gondosan rászögelt toldás fogta meg a szekérvégén. Ijedten nézett a társára, aki, ha itt kizuhan, le a kis kőhídra, onnan könnyedén a Sebes-Körös valamelyik mellékvizében végezhetne volna. Gyulai Tibor volt az, régi pajtása. Egy tanyán nevelkedtek, de aztán máshová szegődtek munkára. Csak most, az ostrom előtt találkoztak össze újra. Jól megnőtt, orra alatt büszkére pödört bajusz – szalma

keveredett abba is. Tibor észre sem vette a veszélyt, szeme lehunyva, aludt békésen. Jól tette, hosszú az út, szólni nem lehet; nem maradt más, mint aludni. Azonban nem mindenki tudott aludni, vagy akár csak lehunyni még fél szemét sem. Egyre csak az elfolyó tájat figyelte, ahol egymásba olvadtak a jegenyesorok, csúcsaikat pedig úgy borzolta a szél, mint leány haját a nyári fuvallat, ha kibontva fésülte éppen az udvarban. Nincs, akiért fájjon a szíve.

A távolban már derengtek a hegyek; alföldhöz szokott szemét elborzasztották a fekete óriások. Szinte látta őket megmoccanni, ahogy megtekerték széles hátukat a végtelen sűrű fenyőerdőket, hogy feléjük fordulhassanak. Talán azt is megkérdezi az egyik, kik ők és hová tartanak. Azt mondják majd akkor:

– Hajdúk vagyunk, szabolcsi hajdúk, és a messzi Isztanbulba tartunk.

– Úgy-e? – szól majd a hegyóriás, zengő hangjától felriadnak, a madárrajok és vijjogva repülnek tova. – Mi járatban oda a messzi Isztanbulba? – kérdezi majd, de azt se tudja, hogy hol van, mert még ő se lát el odáig.

– Mehmed szultán színe elé járulunk – felelik, és búcsút int nekik a rengő hegyhát, ahogy az óriás visszafordul északnak. Az ördög lova fut, szalad velük a poros országúton, és lobog mellette a török, mint a lófarok a szekér sarkaira tűzött zászlókon.

Megnyugodnak; útjuk nem múlik el nyomtalanul. A hegyóriás a tanú rá, hogy egy nap egy szekéraljnyi magyar hajdúfej tartott a fenséges török szultán felé. Nem is fej, csak skalp; lenyúzott arcuk bőrét Szejdi szalmával tömte ki.

Szúrta az orcát belülről.

Schmöltz Margit: Sem törökül, sem magyarul

A hajnali Duna felett páracsík gomolygott, Linka szerette a parton száradó hálók halszagával keverdő illatát. Kárókatona húzott el a víz felett, szárnyvégei szinte érintették felszínét. A lány szűkre vonta szemöldökét, úgy nézett utána. Nem a madár röptét leste, hanem egy csónakot várt. Talán megpillantja újra. Derekat a vízbe hajló nyárfa törzsének vetette, apja hálóját csomózgatta. A folyó hullámai néha meztelen talpáig szaladtak. Napok óta tartó várakozása vágyakozássá érett. Szeme egy pillantásra, hosszú, barna haja simogatásra, bőre érintésre szomjazott. A szerelemre teremtett, és életerőtől duzzadó teste türelmetlenül követelte jussát. A Duna békés moráját a párosodni vágyó énekesmadarak dala bolydította Újfalu határában. Linka megérezte bennük saját sóvárgását.

Kavics csikordult, kő dörzsölt követ valaki lába nyomán. A part menti fák alatt léptek zaja hallatszott. Linka nem fordult hátra, tudta, hogy az apja, miután kihajtotta a disznókat, ilyen tájban ér ide. Szívesebben tartottak volna tehenet, akkor tejük, sajtjuk is lett volna, de azt a defterdárok úgylis elvinnék. Az igazhitű szpáhik, agák, bégek disznót nem ettek, így az legalább maradhatott.

Szokatlanul zörögtek a bokrok, apja sokkal ráérősebben szokott közelíteni. A lány mégis az ösvényre vetette tekintetét, de túl későn. Két török lépett a partra. Egy szemvillanásnyi idő alatt mérték végig Linkát, és döntötték el sorsát tekintetükkel. Összeszokott mozdulatokkal teperték el. Hiába mélyesztette fogát a húsukba, hiába karmolt, rövidesen egy kocsin találta magát.

A szekérre feszített sűrű vászon hasadékan át Linka látta, hogy Esztergom felé indulnak. Kezét összekötözték, száját betömték. Sikolya néma fuldoklásként halt el

a torkára gyömösölt rongydarabban. Egyszerre nagyon hűvösnek érezte a hajnalt, bőrének milliárd pórusán borzongás futott végig.

- A begleg bég örülni fog ennek a rózsaszálnak. Ilyen hamvas bőrű gyönyörűséget régen hoztunk neki - röhögött az egyik turbános. Linka nem értette szavait, de pokoli gonoszságot érzett bennük.

A lovak bele-belekaptak a part menti fák lombjába, zökkentek a kerekek. A lány teste zsibbadni kezdett, bizseregni. A fejbőrétől indult a lidérces érzés, végigkúszott hajszálain. Megmerevítette tarkóját. Mellére csorgó könnyei között egy darabig elidőzött az iszonyat, de aztán folytatta útját az ágyéka felé.

Az út enyhe kanyart vett, már a Paskomnál járhattak, a legelőknél. Linka teste megremegett. Egészen másként, mint a téli hóesésben. Most mintha a szívében összegyűlt rettegés próbált volna utat törni magának. Húsában, csontjában fájdalomként öltött testet, és forró páráként tűnt tova. Ereje elhagyta, félelme csüggedéssé keményedett. Rángatta a csuklóját szorító kenderkötelet, nyelvével igyekezett kituszkolni a rongyot fogai közül, és mérhetetlen szomorúság tört rá.

Kilesett, és látta, hogy már a szomszéd falu lucernása mellett haladnak, egyre messzebb az otthonától. A lila virágok között a lány úgy érezte, mintha minden szín távozott volna belőle. Arcának halovány pírja, körme fehérsége, haja gesztenyefénye, szeme zöldje, öle sötétje.

- Istenem, szabadíts meg! - fohászkodott magában. Igyekezett ujjait imára kulcsolni, de a kötés, és az ízületeit görcsbe rántó merevség megakadályozta.

Dervisek kisebb csoportja jött szembe. A kóborló szerzetesek félmeztelen testét kiszívta a nap. A bakon ülő két török nagy tisztelettel üdvözölte őket. A kocsi tetejét egyre jobban sütötte a nap, a benti félhomályban, Linka körül nehezedett, sűrűsödött a levegő. Rugdosta az oldaldeszákát, kétségbeesetten próbált hangot adni, de fojtott nyüzsitését elfedte a szekér zörgése. Az út pora szürkülő, száradó bőrre szállt.

Hamarosan megérezte az Esztergomot körülölelő mocsár bűzét. A várost egyik oldalról a hegyek, másik oldalról a Duna és az ingovány szorongatta. A lápot átszelő úton Linka már a saját nevét sem tudta volna megmondani. Elvesztette emlékeit, kitörlődtek belőle életének féltve gyűjtött gyönyörűségei: a kezéről felröppenő szentjánosbogár, anyja ölelésének illata, az ismeretlen legény pillantása a csónakról, a mézeskalács íze. Pusztá porhüvellyé vált.

A városkapun áthaladva, a kocsi félhomályában, üveges tekintettel nézte, ahogy haján végigsiklik a reménytelenség, és őszre festi szálait. Arcán, karján barna foltok jelentek meg, fogai meglazultak, lehelete megkeseredett.

Régen tudta volna, merre járnak. A főutcat elhagyva, a Várhegy tövében a hamam felé zötyögött a szekér. Az Özicseli Hadzsi Ibrahim dzsámi mellett haladtak, a müezzin éppen imára szólította a városlakókat. A török fürdőt rózsaoilaj és szappan illata lengte körül, de Linka érzékei már képtelenek voltak az efféle élvezetek befogadására. Nyelni próbált, majd az orrán át mélyet lélegezni, de vállába szűrő fájdalom hasított, és ez minden másról elterelte a figyelmét.

Pár óra telhetett el mióta elindultak, és úgy tűnt, elérték úti céljukat. A lovak megálltak, a törökök leugráltak a kocsiról. Linkához mintha távoli messzeségből szűrődtek volna a zajok, hallását eltompította a búbánat. Döbbenet érzekelt, hogy képtelen visszatartani vizeletét, és szoknyáját elöntötte a nedvesség.

- Ezt nézze, Nagyuram, milyen virágszálat hoztunk a rózsakertjébe! - Linka elrablói fellebbentették a szekeret fedő vásznat.

A fény túlvilági erővel csapott Linka testére, és láthatóvá tette a hátborzongató valóságot. Nyoma sem volt már a hamvas bőrnek, a lágyan ringó emlékeknek, csak egy

aszott öregasszony kuporgott a szekéren. Bőrét ezernyi ránc szántotta, tagjai erőtlenül lógtak. Ruhái kísértetként csüngtek vénséges karjain.

Elrablói a defterbég mellett állva kövé dermedtek. Csak órákkal később voltak képesek leemelni a lány intenzív rózsailatot árasztó holttestét a kocsiról, de soha többé nem tudtak megszólalni. Sem törökök, sem magyarok.

Sütő Fanni: Éjszaka Velencében

A vörös alkonyat lassan csordult végig az horizonton, vértengerré változtatva Velence eget. Bármerre mentem, nehéz árnyékként követett a rothadó halbűz és a falakra sötéten kúszó algák nedves, enyészet szaga. Hiába lakott itt maga a dózse és megannyi tisztességtelen üzleten megszírosodott kereskedő, hiába csillogtak a Szent Márk katedrális arany mozaikjai, és öltöztek az úrilányok a legfinomabb suhogós selyemruhába, a mindenhova alattomosan bekúszó bűz elárulta a város igazi természetét. Maszkos alakok csoportja suhant el melletttem, hosszú köpenyűk beleolvadt a szürkület homályába: hosszúcsőrű, vészjósló pestisdoktor, sápadt, üres szemgödrű napkirály, vérvörös ajkú szerelemkirálynő. A karnevál valószínűtlenül szellemszerű alakjai. Megszaporáztam a lépteimet. Kirázott a hideg ettől a képmutató, bűnös társaságtól. Egy homályos kapualjban foghíjas kéjű kínálta szolgálatait egy gyanútlan utazónak, tőlük nem messze egy dülöngélő kórhely adta ki gyomrának tartalmát egy híd korlátja fölé görnyedve, alatt egy villanó szemű gondolás káromkodott hangosan, pergő velencei dialektusban. Ez a város olyan volt, mint egy Caravaggio festmény: élesen egymásnak feszült a fény, a gazdagok fölényes, élvezethajhászó világa és a csőcselék bűzös tömegének árnyéka.

Önszántamból sohasem tettem volna be ide a lábam, nem kísért meg sem a karnevál, sem a szenteskedő templomok, sem a velencei kurtizánok hírhedt tudománya. De a márki meghívójának nem tudtam ellenállni. Nem vagyok már fiatal, sok mindent láttam, és megéltem, kevés dolog van már, ami kiránt az apátiából. A titokzatos meghívó, amit holdfogyatkozás éjszakáján csempészett valaki az ágyamba, míg jómagam is benne aludtam, viszont sikeresen felkeltette az érdeklődésemet. A márkiról már szinte mindenki hallott, de nagyon kevesen akadtak, akik tudnak róla bármit is. A tudatalattinkat kísértő sötét árnyék ő, akit néhányan körmönfont népamításnak tartanak, míg mások szerint ő a végső elszámolás, akivel egyszer mindannyian találkozunk. Én nem hiszek a dajkamesékben, viszont hosszú faggatózás, és súlyos aranyak kifizetése után sem lettem sokkal okosabb.

A levelében a márki egy olyan estélyre invitált, ami túlmutat minden eddigi élményemen, és az emberi erkölcs és érzékek határain. Már az első mondattal megkísértett. Köztudott volt, hogy a vörös tintával írt meghívók már évek óta elszólítják országunk bizonyos polgárait, de senki nem volt, aki tanúbizonyosságot tegyen tartalmukat illetően. Egyetlen embert sikerült fellelnem, akivel a titokzatos férfi évekkel ezelőtt kapcsolatba lépett, de az örültek háza koszlott padlóján vergődő alig emberi figurából a sikoltásokon kívül semmilyen információt nem sikerült kihúznom.

Valahol megszólalt egy harang, távolról, búsan kongott, mintha egy sír mélyéről szólna. Apró lábak kaparását éreztem a lábamon, de amikor elborzadva lepillantottam, már csak a hosszú, tekergő farkat láttam eltűnni egy repedés mögött.

Közeledett az idő, ezért a találkozó helyszíne felé indultam. A lélegzetem szakadozott, a szívem össze-visszavert a mellkasomban, ami arra késztett, hogy feltegyem

magamnak a kérdést, félek-e. Szinte nevetethnékem támadt a gondolattól. Én nem féltem semmitől és semmitől, mert én voltam a félelem maga. Bérgyilkos voltam, az egyik legjobb a szakmámban. Hangtalanul és nyom, és ami még fontosabb, lelkiismeret furdalás nélkül tüntettem el bárkit, aki a megbízóim útjában állt. Szerettem a szakmám, a gyakorlott mesterember derűjével végeztem a dolgom, minden egyes gyilkosság egyedi, kézműves termék volt. Tehát nem, nem féltem a találkozótól. A szívdobogás és gyorsan száguldó vér egészen más érzelmet sejtettek: kíváncsiságot és izgalmat. Úgy éreztem magam, mint egy suta kamasz, aki szíve hölgyével először randevúzik.

Átvágtam a galamboktól nyüzsgő Szent Márk téren, sietős lépteim elől a levegőbe emelkedtek, pánikszerű szárnyzuhogásuk a bukott angyalok kétségbeesett veresését juttatta eszembe.

Az éjszaka rátelepedett a tájra, csak egy maroknyi csillag ütött foltot a feketeségen. A mólón már vártak páran. Nyugalmat erőltettek magukra, de éreztem rajtuk azt a vad izgalmat, ami engem is kísértett. Végigmértem mind a hat vendéget, bemutatkoztunk egymásnak, a férfiakkal kimérten bólintottunk egymásnak, míg a hölgyen kezére udvarias csókot leheltem. Mindannyian a kor jelentős figurái voltunk a magunk nemében, kik a nyilvánosság előtt, kik titokban, mint jómagam. Mint kiderült mindannyian hallottunk már egymásról. Leplezetlenül méregettem a társaim, próbálván kitalálni melyikük lehet a márki.

Hosszú percek feszült várakozása után egy üres csónak gördült a móló mellé. A semmiből termett ott, a víz felszínén gomolygó sűrű ködből tűnve elő. Beszálltunk. Komoran, szó nélkül lépdeltünk, nem akartuk megtörni a pillanat ünnepies hangulatát. Egyedül a kétes hírű táncosnő nevetgélt vagy sikkantottan izgatottan, valószínűleg a két üveg bortól, amit várakozás közben nyakalt be.

Amikor mindannyian elhelyezkedtünk, a csónak megrázódott, és velünk együtt beleolvadt a nehéz, ózonillatú párába. Körülöttünk furcsa neszek kavarogtak, amik vészjósló visszhangokat vertek az elmémbe. A csónak oldalának néha nekiütdött valami, amitől a csontjaink is összekoccantak. A többiek arcán a kíváncsiságot lassan felváltotta a rettegés, míg engem egyre inkább előntött a nyugalom. A részeg rüfke volt az első, aki eltűnt, percekig fel sem tűnt a hiánya. A többiek nem voltak ilyen diszkrétek, kapálóztak, szitkozódtak, sikítottak. Végül csend lett.

Amikor végtelennek tűnő órák után végre eloszlott a köd, és megláttam a horizonton a szigetet, amiből fehér sziklák meredeztek ki, mint valami hatalmas állat csigolyacsontjai, már egyedül ültem a csónakban. És amikor az végre kikötött a vérvörös homokkal borított tengerparton, amelynek a homokja úgy vágta a talpam, mint ezernyi késpenge, és a távolban meghallottam a mulatozás távoli halálsikolyait, úgy éreztem, hazatértem.

Sz.-Pifkó Célia: Kolken, az örvény

Nem tudom, hogy mióta tart ez a rémálom. Felidézni sem tudom, hogy mióta vagyok már úton, s sohasem fogok megérkezni, mert ez a hajó sohasem fog kikötni.

A nevem Joop van den Groote, és műkereskedő vagyok.

Az igazi utazást számomra sosem az jelentette, ha újabb és újabb tájakat jártam be, hanem mások szemével látni a világot. Hiszen ugyanaz a táj száz féle tud lenni, ha száz különböző ember tárja elénk. Mágusok, akik úgy repítenek minket hótakaró

fedte zord hegyormok, nyüzsgő városok, kísérteties, ódon romok közé, hogy egy lépést sem kell tennünk.

Erre tettem fel az életem, hogy felkutassam ezeket a színesre mázolt, varázslatos vásznak, s velük bejárhassak, s eljuttassak másokat is, akár végtelen sok világba, egy soha véget nem érő utazáson.

Egy szürke, viharos, szeptemberi napon indultam el. Utazóköpenyem gallérját magasra hajtva próbáltam magam védeni a hideg esőtől, amely úgy hullott a nyakamba, mintha temérdek apró tű záporozna rám. Nyirkos kabátomba burkolódzva zötyögtem dideregve a Sloten felé robogó kocsiban. A „Szent úton” haladtunk észak felé, ahol egykor a zarándokok ájtatos tisztelettel hordozták a csodatévő ostyát, mely egy egész éjszakán át fűtötte egy haldokló szobáját, majd sértetlenül került elő az üszkös fadarabok közül.

Az aprócska falut sebészi pontossággal szelte ketté a keskeny, döglött halak orrfacsaró bűzét árasztó csatorna. Két rozoga kis halászcsonak lebegett a lustán vonagló, olajzöld vízen.

Alkonyodott már, amikor a kocsim megérkezett a kis templom tözsomszédtségében álló sorházhoz. A vörös téglából rakott, szimmetrikus homlokzat fehér ablakkeretei gyanakodva méregettek a fekete zsalugáterek mögül, ahogy sétatálcám ezüst oroszlánfej fogójával megkopogtattam az ajtót. A nehéz fakapu tompán nyelte el a hangot, akár egy éhes szörnyeteg. Az eső még mindig reménytelenül zuhogott, így mikor zörgetésemre nem érkezett válasz, türelmetlenül kopogtattam újra, mire az ajtó lassan nyikordulva feltárult.

Az ajtórésben egy hófehér szakállú öregúr jelent meg, és épp oly bizalmatlanul bámult rám, akárcsak takaros házának szigorú ablakai.

– Joop van den Groote vagyok. – mutatkoztam be, de mikor láttam, hogy ez semmit sem jelent neki, kabátom alól előhúztam a fekete pecsétetes levelet, amit a tegnapi napon kaptam kézhez. – A műkereskedő vagyok. A festmény miatt jöttem.

– Kövessen. – bólintott az öreg, és kitárta előttem az ajtót.

Bizonytalanul araszoltam át a sötét előszobán követve őt.

– Miért nem gyűjt gyertyát? – kérdeztem.

– Gyűjtöttem. Elaludt. – felelte szűkszavún. – A Kolken az emeleten van.

Ahogy kimondta a szót, végigfutott rajtam a borzongás. Éreztem, hogy libabőrös lett a tarkóm.

A nyikorgó falépcsőn lassan botorkáltunk fel a koromfeketességbe, míg végre a lépcső tetejéről nyíló két ajtó egyikén beléptünk. A kis helyiség bizonyára az öreg dolgozószobája lehetett. Az ablak előtt egy terebélyes íróasztal terpeszkedett, mögötte kényelmes kis fotellel, melynek kárpitja itt-ott már megkopott, s kócos gyapjúdarabok törtek maguknak utat a foszladozó hasadékokon át. A kőkandallóban tűz égett, mely sötétén táncoló árnyakat vetített a falra, a bútorokra, és az ekkor felém forduló öreg arcára.

– Ott van. – bökött csontos mutatójával a kandallóval szembeni falra.

A kép durva, fehér vászonnal volt letakarva.

– Szabad? – kérdeztem, s magamhoz vettem az asztalon álló gyertyatartót. A kandalló tűzében meggyújtottam, s a kép elé léptem. Egy mozdulattal lerántottam róla a leplet. A felszálló porszemek úgy kavartak előttem, mint egy felbőszült méhraj. Mikor néhány mozdulattal elhessegettem őket, lehetőségem nyílt alaposabban szemügyre venni a képet.

Szokatlan látványt nyújtott a vastag fekete ráma, amely a festményt keretezte.

A képen fenyegetően tajtékzó hullámok kíméletlenül dobáltak egy kis, viharvert vitorlást, melynek árbocáról már csak rongyos foszlányokban lógott az egykor hófehér

vitorla. A hajó reménytelenül hánykódott az erős szélben, pedig a közeli kikötő fehér világítótornya mutatta neki az utat. A hajó oldalán jól látszott a neve, apró, fehér betűkkel pingálva: Kolken.

Különös érzésem támadt, ahogy néztem ezt a képet. Egészen közel hajoltam hozzá. Lélegzetemet visszafojtva vizsgálgattam a finom ecsetvonások különleges ívét, mikor valami furcsaságra lettem figyelmes. Sehol nem láttam megszakadni őket. Úgy ment át kékből a szürkébe, feketéből a fehérbe, mintha a festő sehol sem emelte volna fel az ecsetet. Mintha az egész képet egyetlen, végtelen mozdulattal mázolta volna a vászonra. S ilyen közről, mintha éreztem volna a sós tenger illatát is.

A néma csendben tisztán hallottam, ahogy a falióra kattan egyet, majd nyolcat kondult. Lassan, megfontoltan, mintha minden egyes kondulása figyelmeztetni akarna az idő múlására.

Szédülni kezdtem, s úgy érzetem, egy sötét örvény húz magához. Behunytam a szememet. A világ csak forgott és forgott velem, egyre gyorsabban és gyorsabban, míg végül úgy éreztem, darabokra szakad szét a testem, s elveszítettem az eszméletemet.

Mikor magamhoz tértem a kemény padlón feküdtem a sötétben. Szólongattam az öreget, de nem érkezett válasz. Lassan feltápászkodtam, furcsán imbolygott körülöttem minden, s még mindig éreztem a jellegzetes tengerillatot. A sötétben tapogatódzva egy lépcsőt találtam, amin felmásztam, és ahogy kinyitottam a fejem feletti kis csapóajtót, egy hullám csapott át a fejem felett, ereje visszalökött a hajó aljába. A fejem felett az árbocon a megszaggatott vitorlát tépte tovább a könyörtelenül süvítő szél, s a kikötő a hófehér világítótornya, mint utolsó reménysugár világított felém.

Nem tudom, mióta és miért vagyok a festménybe zárva. Érzem, ahogy az emlékeim megfakulnak. Lassan elfelejtem, hogy ki vagyok, ki voltam. A napok és a hetek évekké kívülnek ebben a végtelen várakozásban, melynek már soha nem lesz vége. A remény, hogy egyszer elérem a partot, s véget ér ez az utazás, már régen meghalt bennem. Tudom, hogy fogoly vagyok. A Kolken foglya.

Szabó Zoltán "Zoo_Lee": A Kapitány

Éhes hullámok csaptak össze dögkeselyűkként hajónk oldalán. Élelmünk már hetekkel korábban kifogyott, ivóvizünk is talán csak napokig tarthatott még. Az arcok, melyek oly sok reménnyel telve indultak az Újvilágba, megtörték, csak a határtalan, mélységes kétségbeesés gyötrelmét tükrözték. A matrózok sem bírták jobban, egyikük napokon át a fedélzet egyik zugában gubbasztott, újra és újra felzendülő mély, reménytelen zokogással hívta barátait, családját, szeretteit, míg társai rugdosásukkal fel nem keltették, hogy munkára fogják. Üres tekintettel bámultuk a sötéten fénylő tengert, melyen indulásunk óta nem láttunk sem szárazföldet, sem hajót. Fürkésző pillantásunk beérte volna bármivel, ami enyhíti végtelen utazásunk reménytelenségét.

Társaim közül sokan hívó telepések voltak, akik azért keltek útra, hogy az új kontinensen egy szebb, tisztább, Istenhez húbb életet vezethessenek. Ám imájukat egyre többen elhagyták, ahogy megérzésük szerint Isten is magunkra hagyott minket. A sós, tengeri levegő beitta magát a vén hajópadlóba, a kemény, megfeketedett árbocokba, mintha egy sötétlelkű démon kipárolgása lett volna, mely minduntalan lelkünkbe suttogetta, hogy már nem szállunk partra soha többet. Hajónk egy koporsó, úti célunk a másvilág.

Nem is sejtettük, mióta lehetünk úton. Eleinte még többen vezették a napok múlását, de aztán megjelentek a sötét viharfelhők, melyek rettegést loptak szívünkbe, és nem oszlottak fel, nem is törtek ki soha, a látóhatárt pedig olyan sötét félhomályba burkolták, melyen túl nem lehetett elválasztani már a nappalt az éjszakától. A tisztek talán tudták, ám őket kérdezni nem mertük. Mogorva pillantásukban kegyetlen, nem szünő harag és megvetés csillogott, melyről nem tudtuk megállapítani, nálunk nagyobb tudást és bizonyosságot rejt, vagy csak saját félelmüket és tanácstalanságukat leplezi. A téboly, mint őrült udvari bolond, már régóta ott osont és bujkált köztünk, csak az alkalomra várva, amikor elkezdhet rikoltozni és visítani, embereket a vízbe taszítani, barátokat egymás torkának vetni. A stígiai mélység a korlátokon túl szinte csábított minket, kiütként a kilátástalanságból, egy röpke szenvedést, majd örök megnyugvást ígérve. Meggyorsítottuk volna az elkerülhetetlent, a magunk idejében és módján búcsúzhattunk volna el, emberként, barátként, józan társként félholt kárhozottak helyett.

Többen kérdezték újra és újra: hol a kapitány? Miért nem jött még fel a fedélzetre, miért nem láthattuk kihajózásunk óta? Ám a tisztek válasza csak haragos kiáltás, pofon és rügás volt, a kérdések bár ott ültek mindannyiunk szívében, a félelem béklyóitól nem hangzottak fel többet. Ki, vajon ki lehetett ez a sötétlelkű őrült, aki hagyta legénységét és utasait így szenvedni? Ki lehet az, akinek szíve nem hallja ennyi ártatlan, ennyi igazhitű férfi, nő és gyermek keserű zokogását? Ki az, akinek egy szava megnyugtathatná ezt a rengeteg lelket, de mégsem lép elő rejtekéből? Rettegésünk az idő múlásával sötét legendák csokrává virágzott, melynek álnok szárai szájról-szájra jártak, miközben a téboly ujjongva, tenyerét dörzsölve készülődött iszonyatos táncára. A kapitány őrült, aki újabb kontinenst akar felfedezni. A kapitány kabinjában még hónapokra elég az élelem. A kapitány halott, a sötét felhő pedig az ő kárhozott lelke, mely nem ereszti a hajót, amíg testét el nem nyeli a tenger.

És a keblekben, mint ádáz gyom, kisarjadt a gondolat, a szándék, a terv, mely bármerre is néztem, jó ideje ott tükröződött minden gyötört arcon, minden kisírt szemben. Zendülés, zendülés, megváltó zendülés. Csak egy szikra kellett, csak egy csöppnyi olaj a lelkekben izzó harag parazsaira. És mikor egy tiszt öklével ütni kezdett egy lelkészt, mert az számon kérte bánásmódjukat, vezényszóra szabadultak el a tehetetlenség és félelem szülte lángok, egy emberként, egy lélekként kerekedtünk fel, és tisztek, kormányos, még hű matrózok egytől-egyig alulmaradtak a dicső zendülés, a tébolyult, rémült tömeg kétségbeesett haragjával szemben.

Ám ahogy megindultunk a lépcsőkön a legendás kabin felé, feltépni ajtaját és kifosztani, leleplezni minden kínzó titkát, dobbanás törte meg a győzelem hangjait. Orrfacsaró bűz, rothadás és halál, majd újabb dobbanások, melyekbe az egész hajótörzs beleropogott, mintha egy hatalmas szobor, egy hegy indult volna meg. A kabinajtó belülről nyíltni kezdett előttünk. Hallottam, ahogy mögöttem több bátorság inakba szállt, és menekülőre fordultak a pár perce még győzedelmes hős hívők, hódítók. Ám többen még maradtunk, szemébe akartunk nézni balsorsunknak, kárhozatunknak. Az ajtó kitárult, mire reményvesztett, rémült és fékezhetetlen sikollyal szállt el belőlünk a remény, és velünk együtt sikítottak azok is, kiknek megadatott a kegy, hogy legalább csak hallottak és nem láthattak. A kénköves pokol, az örökkévalóságon át tartó szenvedés, elménk legsötétebb rémálmai nem borzasztottak úgy, mint az a túlvilági iszonyat, mely elénk tárult hajónk mélyéből. Miféle pokoli bogyor, miféle tenger szülhetett ilyen rémséget? Ember volt ez valaha, vagy csupán a sötétség ragadozó borzalma, ki hajóján pokoli szolgálival vadászta a kikötők és szigetek népét? Még mielőtt kinyithatta volna száját, még mielőtt megismerhettük volna szörnyű ítéletét és haragját, felriadt barmokként rohantunk

mindannyian a korlátok felé, férfiak és nők, vének és ifjak egyaránt. Megmentő hullámsír, védelmező, hús óceán, kegyes, jóságos halál. Ám a korlátnál lábaink megtorpantak. Mintha gyökeret vertünk volna a bűzlő padlóban, mikor a menekítő ugrástól csak alig pár lépés választott el. És ahogy vállam fölött hátrapillantottam, torz vigyorra húzódott az ocsmány, embertelen száj, és kivillantotta ránk két tűhegyes szemfogát.

Szabó Zoltán "Zoo_Lee": Józanító séta

Csorbafy András úgy érezte, mintha hosszú idő óta először keletkeztek volna értelmes gondolatok elméjében. Nem értette, hogy történt ez, vagy egyáltalán hogyan vesztette el eme képességét. Mintha tudatát jó ideje fehér köd borította volna, melyen át minden történés, minden ember csak homályos árnyképnek tűnt, melyek számára érthetetlen nyelven beszéltek és értelmetlen dolgokat műveltek. Ám ez a köd lassan felszállt, és kezdte ismét érteni, mi történik vele, ébredő tudata lassan feltérképezte helyzetét, újjáépítette felfogását, emlékezetét és akaratát. Hús nyári este volt, ő pedig a szabad ég alatt sétált régi barátjára, Bodrocz Tihamérra támaszkodva. Lábai szinte elszoktak az ilyen erőlködéstől, teste lázadozott, ám érezte, a friss levegő üdítően hatott idegeire, mintha hosszú álomból ébredt volna.

Az emlékek szinte lépéseinek ütemére tértek vissza, mint egy nagy mozaik darabkái. Tihamér volt a vezetőjük azon a küldetésükön, amikor Tivorcz Jánossal hármásban a török birtokolta területre kellett utazniuk kereskedőknek álcázva magukat, hogy összegyűjtsék a jelentéseket kémeiktől a hódítók őrzőjait, mozgásait, terveit illetően. Ám már az első faluban kiderült, hogy elárulták őket, és menekülniük kellett. Kerülő úton sikerült túljárniuk üldözőik eszén, és visszatértek a török hódításának határához, ahol az éj leple alatt, lovaik nélkül folytatták az utat. Sűrű erdőbe vették magukat, melyhez hasonlót András már sokat látott életében, ám az az erdő akkor mégis más, fenyegetőbb, ördögibb színt öltött. Emlékezett, hogy a torkában dobogott a szíve, szinte jobban félt a fák sűrűjétől, mint a törökök rémséges vallatásaitól. Pont Szentivánéjre esett kalandjuk, az évnek ama sötét és boszorkányos éjszakájára, melyet gyerekkora óta rettegett, mióta csak először hallotta a babonákat és legendákat gonosz szellemekről, lidércekről, Stregocavar ördögi falujáról, melyet amikor végigperzselt a hódító török sereg, még a keresztény papok is hálaimát rebegtek. Érezte, hogy a rettegés lassan szorongatni kezdte társai szívét is, holott közel sem voltak olyan babonások, mint ő. Tihamér remek útkereső hírében állt, ám akkor, bár nem vallotta be, képességei jól láthatóan cserben hagyták. Szinte a levegőben terjengett valami rendellenes, megfoghatatlan, bódító érzés. Hiába nyugodtak meg valamelyest az üldözés izgalmaitól, esküdni mert volna, hogy másképp érzékelték az idő múlását, biztos ismereteiket, megérzéseiket beárnyékolta a bizonytalanság, észjárásuk olyannyira értelmetlennek és távolinak érződött, mintha álomban jártak volna. Bármi is okozta ezt, félelemmel töltötte meg lelküket, azzal a félelemmel, mely rémeket képzelt minden sötét bokorba, lombkoronába, és képes volt harcedzett férfiakat is rémült gyermekeként hajszozni a kétségbeesés és a téboly karjaiba. Ám ők nem engedtek ennek a késztetésnek. Nem csak saját életük forgott kockán, barátaik, bajtársaik veszhetnek volna a török kardja által, ha nem érnek vissza leleplezésük hírével. Tihamér jelét sem adta kételyeinek, bátran vezette őket előre a sötét vadonban, remélve, hogy menedékre lelnek.

Ám másra akadtak. Romos, elhagyatott kőépületeket találtak az erdő szívében, melyek egy beomlott kávjú kút körül emelkedtek, és mintha évszázadok óta nem járt volna bennük ember. Egy aprócska falunak tűnt, melyet már-már elnyelt az irgalmas feledés, de őket akkor szinte csalogatta. Bármennyire is sugallhatta ösztönük az ellenkezőjét, végül úgy egyeztek, megpihennek az egyik épület maradványaiban, váltásban örködnék és átvészelik az éjszakát. Szemükre fáradságuk ellenére is csak nehezen jött álom, a hideg, ősi kövek szinte tömlőcre emlékeztették őket, melyeken érezni lehetett a halál, a túlvilág és a kimondhatatlan borzalmak könyörtelen érintését.

Amikor András felriadt, még mindig tartott az éj sötét uralma. Tihamér, aki az első őrseget vállalta, eltűnt közülük. Jánossal rémülten néztek egymásra, amikor felismerték, hogy menedékük apró ablakán át halvány, bizonytalan fény szűrődik be, és hangokat hallanak odakintről. Először mindketten ugyanarra gondoltak, hogy a török csapatok mégis megtalálták őket, vezetőjük pedig előtört, hogy ők egérutat nyerjenek. Ám az udvarra kipillantva nem törököket láttak, hanem a tébolyt.

Csuklyás alakok gyülekezetét, akik fáklyákkal a kezükben álltak és érthetetlen, mérhetetlenül réginek érződő szavakat énekeltek, kántáltak a kút körül. Ezek az éneklők mélyebb iszonyattal töltötték el András lelkét, mint bármely rémálma, minden egyes pillanattal, minél tovább nézte őket, egyre elemibb, undorítóbb és taszítóbb gonoszságot érzett sugározni belőlük. És Tihamér, mintha csak régi jó barátok lettek volna, közöttük állt és énekelte az ősi éneket egy nyelven, melyet azelőtt nem ismerhetett. A végső iszonyat nem is ezekben az alakokban vagy rémes szertartásukban rejtett, hanem énekükben, és abban, amiről, vagy aminek szólt. András döbbenet bámulta, ahogy János felemelkedett mellőle, rémült arccal, lassú, elnyújtott lépésekkel az ének ütemére egy hang nélkül megindult a kút felé. És bármennyire is ellenkezett, bármennyire is küzdött elméje, saját teste ugyanazt tette. Bár rántottak volna fegyvert a csuklyások, bár törtek volna elő a félholdas férges a fák sötétjéből, ellenfelek, akik ellen kard csattanhatott volna karddal, józanító vér serkenhetett volna eleven testekből. De nem jött a megváltó harci kiáltás, sem a kardok acélos hangja, miközben egyre közelebb és közelebb került a kúthoz. Mindössze annyit tehetett, hogy lehunyta a szemeit, leszegte a fejét. Nem akarta látni, milyen arcokat rejthettek a csuklyák.

Elméjébe hasított az iszonytató felismerés. Hiszen most ugyanaz történt vele! Ott lobogott előttük a fáklyák fénye, az alakok a kút körül, az a szörnyű ének, melynek minden sora úgy buggyant ki saját ajkain, mint az ismerős templomi imák! Mióta menetelhetek, milyen messziről tették meg az utat, engedelmeskedve az ősi ének hívó szavának? Nem tudott parancsolni a lábainak, Tihamérral vállvetve, szinte nyomorékként lépdelték a kút felé, és zengték a sötét ódát. Meg akart állni, abba akarta hagyni az éneklést, sikítani, üvölteni, ám mintha egy idegen, érzéketlen testnek próbált volna parancsolni. Mit titkolt még előle elméje, hogyan menekültek meg azon az estén? Már a kút szélén állt, érezte arcán a fáklyák melegét, a mellette kántáló csuklyások köpenyéből a sír és rothadás gyomorforgató bűzét. Hangokat hallott a kútból, ocsmány, túlvilági hangokat, mintha valami válaszolt volna az énekre a mélyből, és közeledett, egyre közeledett volna feltörni híveihez a káromló emlékezet ősi bugyraiból. Ekkor idézte fel elméje utolsó emlékmorzsáit. És mielőtt bármit tehetett volna, érezte, hogy mintegy válaszként a szörnyű hangokra, összefonódnak hátán a merev, öntudatlan karok, kicsúszik a föld a lába alól, és belökik a kút éhező mélyébe, ahogy azt legutóbb Jánossal is tették, és tenni fogják sorban egymással, amíg csak marad szerencsétlen áldozat, akit rabul ejt az ősi, időn túli ének, és a mélység népének hívó szava.

Szekeres Gábor: Ihletek és századok

Már hetek teltek el azóta, hogy megszállottjává váltam a professzorom egy elejtett megjegyzésének. Egy névtelen alkotó festményét hasonlította da Vinci Mona Lisájához, ami önmagában megmosolyogtató gondolat. Magam sem értem, miért foglalkoztat ennyire. Végül, amikor már az éjszakáim nyugalma is elveszítettem, felkerestem az otthonában, és kérésnek eleget téve beinvitált az irodájába.

Miután lázasan kifejtettem neki jövetelem okát, hátradőlt karosszékeben az árnyékok közé, és gondolataiba merült. A válaszára várva a régi fali tükörbe, majd rá tekintettem, és magamra ismertem a ragyogó, beteg csillogásban, amit a szemében láttam. Halkan beszélni kezdett, és ettől egy okkult beavatási szertartás érzetét keltette bennem.

Ő maga csupán egyszer látta a portrét, ami Vandermeer, egy 17. századi németalföldi kereskedő lányát ábrázolta. Egy árverésen vette meg egy üzletember, említésre is hátborzongató összegért. A professzor úr még ifjú korában, művészeti szakértőként vett részt az eseményen, és attól kezdve, hogy megpillantotta, valósággal rabjává vált a titkos festménynek, amit magunk között szólva az anti-Mona Lisának nevezett.

Egész életét a művészettörténet tudósaként élte le, és ez a kutatás végigkísérte pályafutását. Megszállottan nyomozott az örült magyar művész, monogramja szerint bizonyos A. S., valamint észveszejtő utazása után a kora újkori Európán át.

Miközben a professzor izgatottságtól feszült hangját hallgattam, feltűnt, hogy a lázas tudás, amit megosztott velem, egészen elsápasztotta. Beesett szeme sötétjében megszáporodtak a tűzfény árnyékai.

Az "anti-Mona Lisa" története, ahogy fogalmazott, mindössze töredékekből és elkeseredett mikrotörténelmi kutatások eredményéből állt össze. Íróasztala legfelsőbb fiókjából bőrbe kötött, vihar vert naplót és a szárazságtól megrepedezett papírlapokat vett elő, és szétterítette őket a megviselt asztallapon. A háborodott művész évszázados vázlatrajzai tűntek ki a relikviák közül, melyeken a grafit különös sötétjébe vesző szénrajz szerepelt egy fiatal nőről, akinek vonásai megmagyarázhatatlan szomorúságot tükröztek. Bevallom, lemaradtam a professzor gondolatmenetéről, úgy belemerültem a homályos vázlatokba, amelyek mind ugyanazt a személyt ábrázolták, ám a vonások a felismerhetetlenségig elmosottak voltak, mintha a művész emlékezetből próbált volna lerajzolni egy régi ismerőst, vagy elbeszélés alapján egy idegent. Felfoghatatlan erővel vonzotta a figyelmemet a grafitsötétben rejtő, betegnek tetsző arc, amit a művész mániákusan próbált kifürkészni, és egyben elfedni is a ceruzával.

Amikor nagy erőfeszítés árán újra tanítómra néztem, a tekintete távolinak tetszett. Ő maga sem hozzám intézte a szavait, hanem az asztalon heverő életművéhez. Elhatároztam, hogy jobban figyelek.

Az öreg kutató története visszarepített a 17. századba, amikor A. S., az akkori megtört Magyarországról elszármazott német diák, megkezdte hosszú utazását a történelmi Európán át. A. S. zavaros feljegyzéseiből és alkalmi útítársai megemlékezéseiből csupán töredékek maradtak fenn, ugyanakkor több tucat nyelven tettek említést a különös, ideges kinézetű fiatalemberről, aki nincstelenül járta a kontinenst. Titokzatos úticéljáról a korai források szerint pusztán találgattak a

társaságában utazók. Mint kiderült, papírra és tintára is csak ilyen-olyan munkákból és idegenek kegyelméből futotta neki.

Az Isten, úgy tartják, kedveli a bolondokat, és ez igazi is lehet, mert a viszontagságos utazás évei alatt A. S-nek nem esett komoly baja. A professzor úgy tartotta, az elején a művész sem tudta, hova tart, és az úton lényegében az úti célt kereste. A megemlékezésekből azonban kiderül, hogy társainak gyakran mesélt egy munkáról, amit el kell végeznie, amit bolond jövődöléssel máris egyfajta mitikus örökségének tekintett. Gyakran mutogatta a készülő műhöz rajzolt terveit, és ahogy sejteni lehet, a beszámolók is kivétel nélkül említést tesznek arról a megnevezhetetlen, szorongató feszültségről, amit én magam is éreztem, sőt érzek, amikor csak rájuk nézek, vagy felidézem őket az emlékezetemben.

Végző soron A. S. a lány Bruges felé vette az irányt, amit a reneszánsz németalföld ékköveként ismernek, A. S. korában azonban mindössze hanyatló, régi fényéért kapkodó, beteg kisváros volt.

A. S. fennmaradt naplótöredékeiben érzékletesen írt arról a napról, amikor elérte a németalföld eső mosta, szürkészöld síkjait. Az óceáni szél - szavai szerint -, mint valami természetfeletti kolosszus lélegzete fésülte a mezőket, és hidegrázós ihlettel töltötte meg elméjét. Éjszakánként, amikor tiszta volt az ég és közelinek érződött a kozmosz, olyan tisztán látta maga előtt a festményét, mint azelőtt soha-sem.

A professzor ezen a ponton elhallgatott. Feszülten vártam a folytatást, azonban kérésemre hosszú ideig nem felelt.

- Professzor - mondtam. - Kérem, ne tagadja meg tőlem a történet végét!

- Nem tudom, fiam, hogy meg merjem-e osztani veled - felelte ő. - Sosem tettem még - folytatta elhaló hangon.

Hazudott.

- Kérem.

- Ez volt az utolsó bejegyzés, amit A. S. önkezőleg írt. A történet végét sokáig kerestem... és csupán egy 1666-os bírósági ítéletben leltem meg.

Kérdőn néztem.

- A. S. 1650-ben minden kétséget kizárólag elérte Bruges-t, a következő tudósítás róla azonban egy 16 évvel későbbi ítélet, mely szerint egy kimondhatatlan büntetés miatt a magisztrátus a vesztőhelyre küldte. A kettő között született meg a portré, az anti-Mona Lisa, ahogy magamnak elneveztem.

- De mégis mi történhetett? - kérdeztem feldűltan.

- Ez csupán egy elmélet, és mielőtt elmondanám, hadd kérdezzem meg, hiszel-e benne, hogy a művészet olyasvalami, ami túlmutat az emberen?

- Hogyne! Platónról Bulgakovig sokan megírták: "A kéziratok nem égnek el". A művészi üzenet vég-leg nem pusztulhat el, mert nem a művész pszichéjéből fakad az ihlet, hanem a kortalanul vén felsőbb erők üzenete.

A válaszom úgy tűnt, elégedettséggel töltötte el. Hosszas hallgatást követően végül újra beszélni kezdett:

- Az elméletem szerint, mely csupán elmélet, de igaznak kell lennie... A. S. Felkereste Vandermeer házát, ahol a kereskedő fogadta őt, a művészt, aki azért érkezett, hogy megfesse a lánya portréját. A. S. minden biztonnyal bemutatta neki a vízióját, elé tárta a készülő mű vázlatait, ahogy az útja során oly sokaknak is megmutatta. Mindez 1650-ben történt, amikor megérkezett Bruges-be. A lány csupán abban az évben született meg.

Tóth Péter: Jelenés a hegyekben

A fürkészők, akik a borzalmat keresik, szívesen tartózkodnak szokatlan, messzi tájakon, de saját utam tapasztalatait követően nem fogom megérteni azokat, akik messzi, számukra ismeretlen vidékekre utazva próbálnak meg izgalmat varázsolni életükbe. A közepes méretű kocsin – amiben a hosszú út alatt a legtöbb időt tartózkodtam és amelyben megtapasztaltam mindazon történeteket, melyek végső soron ezen sorok lejegyzeteléséhez vezettek – látszott, hogy nem a városokat összekötő földutakra lett tervezve. A rücskös, szabálytalan szürke kövekkel tarkított ösvényektől úgy imbolygott a jármű, mint egy viharba került, az óceánt átszelő vitorlás hajó. Nem egyszer éreztem úgy, hogy csak a véletlennek volt köszönhető a kerék egyben maradása. Míg Itália antik romokkal, építményekkel és régmúlt császárok emlékeivel tarkított, fényűző városai között labirintus szerűen kezdtek megjelenni a kővel lerakott, rövid, ám annál kellemesebbnek bizonyuló utak, addig itt, ebben a balkáni népek által sanyargatott, periférián elhelyezkedő királyságban, a civilizátorikus fejlődésnek eme jól megmutatkozó nyomának még leghitványabb jelét sem lehetett érzékelni. A helyzetet csak súlyosbította, hogy úti célomhoz – egy újonnan teljes szerkezetű felsőfokú képzést végző kollégiumhoz – már előző év Mindszent havában el kellett volna jutnom, ám az elmaradott infrastruktúra és az időjárás zord istenének közre játsása miatt járhatatlanná váló környezet következtében legkorábban csak Szent György havában tudtam olyan kocsist bérelni, aki hajlandónak bizonyult elindulni, valamint akinek helyismerete is megfelelőnek bizonyult. A több helyen szilárdnak még egyáltalán nem bizonyuló, kitaposott ösvényeken olyan rutinnal vezette át jószágait, amely nagy tudást és tapasztalatot bizonyított. Erről tanúskodott az is, hogy több olyan ösvényre is betért, melyek meglete számomra ismeretlen volt. Az ilyen kitérők esetében mindig biztosítva voltam, hogy az adott út, kietlensége miatt jóval biztonságosabb, az esetlegesen portyázó katonák csak elvétele használják azokat. Ezek a kitérők egy idő után már fel sem tűntek a táj szépsége miatt, mely valamelyest kárpótolta a kellemesnek csak a legerősebb túlzásnak mondható közlekedést. Az éles és megtépázott hegyek látszólag az elérhetetlen égnek legalsó vonalát súrolták, összekapcsolva ezáltal azt magával a halandók számára megadatott földi szférának ezen területével, melyen a különféle mérettel és bestialitásukban eltérő vadságú ösztönökkel rendelkező állatok – madaraktól egészen a medvékig – olyan biztonságban és nyugalomban éltek, akár az emberek a nagyobb városokban. Magukban az erdőkben a növények országának olyan széles skáláját fedeztem fel, melyet azelőtt sohasem. A sűrű erdők lombkoronája által elzárt, homályosnak tűnő fényben is látszott, hogy a helyieknek minden bizonnyal nem kis erőfeszítésükbe került az általam éppen járt vékony ösvények kialakítása. A rengeteg úgy borult a hegyvidékre, akár a telihold fénye a sötét földekre.

Pünkösdi havának – a helyiek által Ígéret havának nevezett időszak – közepe volt, mikor szembesültem a dologgal. Előzetes feltevéseim alapján arra számítottam, hogy nemsokára elérek célomhoz, ahová hónapokkal azelőtt vártak. Emlékszem aludtam, amikor a jelenség kezdetét vette. Kocsisom olyan gyorsan vett be egy kanyart, melynek köszönhetően kidőltem egyensúlyomból. Fejemet bevertem a kocsi oldalsó falába, melynek durván megmunkált felületének érdességét vállig érő hajamon keresztül is éreztem a fejbőrömon. Tompa fájdalom jelezte halántékom környékén, hogy mi történt. Az ütdés nem volt súlyos, de elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy megszédüljek. A rossz minőségű ablak hullámos felületén játszadozó fénycsíkok

homályosan mozogtak előttem, de erőm visszatérével realizálni tudtam az azon túl elhelyezkedő természet látványát. Az erdő, mely egészen addig sűrűnek hatott, ritkulni kezdett. Az addig magabiztosnak ható törzsek, melyek az ég felé meredeztették karjaikat, meglepő módon betegnek és üresnek hatottak. Az addig erőteljes növényzet lefelé tekintő, néhol letört ágai olyan benyomást ébresztettek bennem, mintha egy temetésen lennék. A kérgek egyenes vonalai görcsökbé rándulva borították a vaskos fákat. A kietlen ösvényen folyamatosan fel-le járó kocsi szűnni nem akaró nyikorgása ellenére is kivehető volt, hogy a világnak ezen részén – melyet nem mernék természetnek nevezni – az állatoknak és folyóknak hiánya tapasztalható. Rendellenesség volt a rendben, abszurditás a valóságban. Az ablak üvegén egyfolytában alakot változtató látvány képzetére egyszerre éreztem a mellkasom tájékán hűvöset és a homlokom tájékáról patakozó izzadságot. Behunytam szememet, hogy ne kelljen a valóság eme örület által eltorzított változatát megtapasztalnom, de járművem folyamatos rázkódása nem hagyott nyugodni. Mikor legközelebb kitekintettem, szabálytalan alakú kő emelvényeket vettem észre. Egymástól egyenlő, szabályos távolságokban voltak elhelyezve egy – látszólagos – körív mentén. Ahogy megpróbáltam távolabbra tekinteni, nem láttam a korábban a földet az isteni szférával összekapcsoló hegyeket. Éreztem, hogy egyre inkább közelebb kerülök valaminek a belsejébe és erről az egyre távolabb kerülő síri hangulatot árasztó sziklaoszlopok is meggyőztek. Ezt követően pillantottam meg fagyos izzadság, heves hidegrázás közepén a jelenést. A sötét és szilárd talaj több helyen megrepedt. A repedések végigfutottak rajta, majd opálos fény kezdett el kiáramlani a belőle. A távolból hallani véltem, ahogy kísérteties zaj kíséretében megmozdulnak a fák. A mélyből sötét vonalak kezdtek emelkedni. Szabálytalan mozgásuk volt, de egyre magasabbak és magasabbak lettek. Felszínük változó rücskössége jelezte, ahogy mozog bennük valami. Amint elértek egy adott hosszúságot, végeik kinyíltak, rajtuk milliónyi sörte volt látható. Mintha magukba szívták volna a fényt, miközben én egyre jobban és feltartóztathatatlanul haladtam a kocsival együtt feléjük. Az ég egyre sötétebb lett, látszódní kezdtek a csillagok, majd a teljes sötétség vett körbe. Ismét behunytam szemem, de hallani véltem még, ahogy a kocsi sikoltásba illő nevetéssel hajt saját vége felé, hogy kocsi ablaka összetörik és halántékom tájékán mind jobban elterjed az iszonyat.

Amikor magamhoz tértem ketten álltak mellettem. A szoba falát borító festék mállásnak indult már, az ágy pedig olyan keménynek tűnt, mint a kocsinak a fala. Dolmányom az ágytól nem messze, egy széken hevert rongyosan, szétszaggatva. Megkérdeztem a körülöttem lévőket, hogy miként kerültem oda, de nem adtak pontos választ. Azt állították balesetem volt, amelyben leginkább horzsolásokat sikerült szereznem. Elég gyakoriak voltak a hasonló esetek a környék mély völgyeinek köszönhetően. Ennek ellenére láttam, amit láttam, és tudom, amit tudok. A fennsíkon lévő abszurd entitás, a végzetébe száguldó kocsi, a végzet betetőzésén sikoltva nevető kocsis, a kocsiban pedig én. Szeretném hinni, hogy mindössze érzékszerveim csalfa játékának tudható be utazásom tapasztalata, de a balesetet követően meg nem talált kocsis pokolba illő gúnykacaja örökké bennem fog maradni életem során.

Tóth Péter: A fuvola hangja

Az öreg, megfáradt utazók és kereskedők - foglalkozásukból kifolyólag - a világon legtöbbet tapasztalt embereknek mondhatók és boldogan mondanám én, Curt

Zýmrer is, hogy közējük tartozhatok, ha az események végső kataklizmájában nem szembesültem volna a legendák és történelmi emlékezet keverékének opálos homályából fellángoló olyan eseményekkel, melyek szűnni nem akaró rémképei folyamatosan arra ösztönöznek, hogy írásban rögzítsem azokat az utókor számára.

A háború, mely jelen századunk első felének nagy részét lefedte, csak nemrég zárult le, ezzel együtt viszont véget ért a létbizonytalanság is, melynek fojtogató ködleplét ledobva, a lakosság ismét megnyugodhatott és visszatérhetett a békés hétköznapiak által biztosított teendői közé. Ennek köszönhetően juthattam el én is, mint kereskedő, eladásra kínált áruimmal a városba, melynek emlékei olyan tisztán belevésődtek emlékeimbe, mint a márványtömbökből faragott csodálatos szobrok kisfiús arckifejezései. A település ovális alakban lapult rá a síkságra. Külső kőfalát a mellette lévő patak vize vette körbe, míg azon belül, a tömbökbe rendeződött épületek magas, sötét cseréppel burkolt tetőszerkezeteit lehetett látni. A német területeken kialakult építészet rendkívüli alkotásai voltak ezek a maguk keskeny ablakaival és az általuk lezárt szűk utcákra emelkedő, vízszintesen és függőlegesen is tagolt kő homlokzatokkal. Az építmények hálózatából kiemelkedett a központban lévő vásártér melletti templom, melynek egyszerű tornya a legmagasabb pontot jelölte ki a helység felett, és a mellette elhelyezkedő, nem csak magasságában, de szélességében is kiemelkedő, késő reneszánsz, egyben német stílusjegyeket ötvöző épület. A helyiek szerint a terület építőművészetének egyik kiemelkedő alkotása volt ez és erre büszkék is voltak. A homlokzat tetejét borító cizellált kövek és az azokból kiemelkedő, az ég felé burjánzó mintázatokat és díszítményeket lenyűgözőnek találtam akkor, de akármilyen hatással is bírt rám nézve egykor a városnak eme gyönyörű pontja, soha többé nem mennék vissza. A kis üvegekre osztott ablakokon kinéző, és a járatoknak tűnő utcákon közlekedő embertömeg mozgása olyan hatást tett rám, mintha egy nagyobb patkánycsalád szorgos tagjait láttam volna.

Mivel vasárnap érkeztem meg úti célom végállomására és rémképeim kezdetéhez, a központi templomban tartott istentiszteletet nem hagyhattam ki. A három hajóra osztott templom egyszerűséget sugallt, ám a belső díszítése meglepő kontrasztot mutatott külső megjelenésével. A színes üvegablakok által megvilágított padok közti színekavalkádok bármelyik embert becsalogatták volna az emberi alkotások közt, eme mesészerűséget árasztó remekműbe. A kőfalak és az azokon nyugvó, kazettákra osztott mennyezet olyan jól párosultak egymással, akár a mindent átszelő folyó a végtelennek ható, pusztá síkságokkal.

A templom belseje tömve volt. Férfiak, nők egyaránt sokan voltak, de a legtöbben a gyermekek voltak. Apró természetükkel úgy jártak-keltek a felnőttek között, hogy azok, akár a tiszta óceán felszíne, hullámmáni kezdtek. A háború vége felé a halálból mind inkább visszatérő nyugodt időszaknak köszönhetően érthetővé vált, miért volt ennyi kised a városban. A gyerekek látványa életszerűbbé tette ezt a kissé sötét tónusokkal rendelkező várost, azok szűk utcáit és magas, borongós tornyait, tetőszerkezeteit.

Ahogy végig néztem az ablakokon a szentek statikus arckifejezései között egy különös ábrázolást vettem észre. A látvány meghökkentő volt, mivel addigi életem során nem volt szerencsém megtapasztalni olyat, mint azon a vasárnapon, azon a helyen. Az egyik, színes üvegdarabokkal kirakott nyílás egy bolondot ábrázolt. Legalábbis hosszú, hegyes cipője, egész testét borító, függőlegesen felosztott, ríktóan eltérő színekben pompázó ruhája és ugyanolyan színű hegyes sapkája erre engedett következtetni. Arckifejezése puffadt volt a kezében tartott kiszélesedő fuvola folyamatos fújásának köszönhetően. Szemei egyfajta vigyorhoz illettek, ennél fogva nem tudtam elképzelni azt, mi lehetett a művész célja ennek a bolondnak ábrázolása kapcsán. Ahogy elkezdődött az istentisztelet és elfoglaltam egy helyet az egyik

padsorban, szemem továbbra sem tudtam néhány percnél tovább távol tartani a szigorú tekintetű szentek közé ékelődött fuvolázó férfi látványától. Ez volt az, ami végül az elkerülhetetlennek ható végkövetkezmények felé sodort.

Ahogy az istentisztelet haladt, és én mind jobban belemélyültem az ablak által mutatott kép látványába és hatásába, egy éles hangra lettem figyelmes. A nők sikoltásaira többen mozgolódni kezdtek, majd örülteként, egy massa módjára megindultak az ajtó felé, ahol aztán nyomorogni kezdtek. Az éles ellentétekkel ábrázolt figurának látványa úgy megbabonázott, hogy nem is vettem észre, mi válthatta ki a hirtelen támadt indulatot és aggodalmakat. A nők és gyermekek sikolyai közepette halkan észlelni lehetett hangokat, melyek közt kivehető volt a fának jellegzetes, tűznek köszönhető ropogása, illetve olyan éles, magas hangok is, melyeket nem tudtam beazonosítani. Az ajtóhoz közelebb érve még egy utolsó pillantást szerettem volna vetni a bolondra. Ahogy megfordultam, a férfi arca mintha megváltozott volna. Vigyorgásba illő szeméből eltűnt a jókedv, arcvonalainak határozottsága elveszett, de az újonnan létrejött formát, minden irodalmi tudásomat latba vetve sem lennék képes a leghalványabb módon sem visszaadni. A szétmosódott körvonalak közt elvesző fuvola mozgásba kezdett. Ez a mozgás volt az utolsó pillanat, amire emlékeztem azelőtt, mielőtt elájultam volna, bár halványan még dereng a templom padlójának apró kövei és a szemem előtt elhaladó kisebb-nagyobb lábak tumultusa.

Magamhoz térésemet a temetéseknél tapasztalható sírások tömkelege segítette. Ahogy kinyitottam a szemem, a templom és a környező épületek leégett maradványait láttam. Miután néhányan segítettek kijózanodni, a romok közt patkányok módjára össze-vissza járkáló emberek tömegein keresztül tekintve felmérhetővé vált, hogy mi maradt a városnak ezen pontjából. Az épületekre csak egykor büszkén álló falak kormos maradványai utaltak, melyek csonka erdőként vették körbe az utcákat. Egyedül a templom tornya volt az, ami sértetlennek hatott, de minden más része - így a bolondot ábrázoló kép is - a tűz áldozata lett.

Ami különös volt számomra, az a gyermekhad eltűnése volt, de hamar eszembe jutott, hogy őket minden bizonnyal a lángok első megjelenéseinél biztonságba helyezhettek. Mivel tudtam, hogy itt már nincs mit tennem, így amim megmaradt, azokkal - és egy bérelt szekérrel - útnak akartam indulni, de a kíváncsiság utolsó maradéka nem hagyott nyugodni. Hiába kérdeztem bárkit is az ablakon lévő férfi kilétéről, a kábulatban és félelemben lévő emberek csak ostoba legendákra és régmúlt történetekre foszlányaira hivatkoztak, amik egyfajta gyermekrablóról számoltak be. Épkézláb információk híján nem sikerült közelebb jutnom a megfejtéshez, így inkább otthagytam a várost. A településről a Wesser patak mentén az erdőbe vezető úton történt tapasztalatot és az azt követő újbóli ájulásomat követően tudtam, hogy soha többé nem fogok visszatérni Hamelnbe, ugyanis a katasztrófa kezdetekor hallani vélt fuvola istentelen, meghatározhatatlan forrású hangjára az erdőben a víz habjai közé sétáló kisdud gyermekek látványa meggyőzőtt erről.

Vidra Gyula: Haywood menekülése

Haywood ócska fekhelye, az elhagyatott istállóban a legkényelmesebb dolog volt, amihez az elmúlt hetekben hozzájutott. Amióta megvádolták, hogy boszorkányokkal trafikált, erdőben bujkált és kóborolt. Félelmében, sokáig képtelen volt a négy fal között menedéket lelteni. Azok csak gátolták volna, egy váratlan rajtaütés esetén,

ráadásul a tüzet is táplálhatták, ha kívülről meggyújtják Ashborn önjelölt, fanatikus inkvizítorai. A kietlen fenyőerdőben megbúvó épület egyik sarkában kuporogva emlékezett vissza rá, amikor számtalan éjszakával korábban, tömlőcbe zárva várta, hogy bírálói kijelöljék rá, a megfelelő büntetést. A vád szerint hagyta, hogy boszorkányok gyülekezzenek a földjén, ahol istentelen rítusokat űzve áldoztak. Egy paraszt, vöröslő teliholdnak idején Haywoodot is látta, amint önkívületi állapotban sétált át a tűzön, majd csókolta meg egy különös állat agancsos koponyáját. Ennél kevesebb is elég lett volna, hogy Ashborn falvának bírái és szigorú papja bűnösnek kiáltásuk ki. Kínvallatásnak akarták alávetni mielőtt kivégzik, így zárkájában ülve, egy magasban lévő részből hallotta, ahogyan máglyán végzik az állítólagos boszorkányok. Átkozódó sikolyok, és az égő hús szaga lopózott be a helyiségbe. Sosem felejt el a hangját, ahogyan a tűz ropogva falta fel az asszonyok testét. Haywood félt a haláltól, illetve az azt megelőző felfoghatatlan kintől. Élni akarásának, és pár meglazult téglának hála sikerült megszöknie, de mielőtt eltűnhetett volna, egy őr meglátta. Már nehezen tudja felidézni, a gyorsan lezajlott küzdelmet, hogyan tudta fogva tartóját földre kényszeríteni, de annak halálhörgését, és a szorongatott nyaknak érintését képtelen volt kivenni fejéből.

Nyugtalan álmában a szedett-vedett istálló körül arctalan emberek gyülekeztek a baljóslatú félhold alatt, mocorogtak a fák között, hogy rajta üssenek, és nem csak az inkvizíciós vádak, hanem a gyilkosság miatt is megbüntessék. Többször felriadt, menekülésre készült, de az ellene irányulónak vélt suttogás csak a szélnek hangja volt, az őt bekerítő lépések zörejét pedig a madarak szárnyának suhogása okozta. Egy szarvas bőgésének hangjával érkezett a hajnal. Úgy döntött folytatja útját a legközelebbinek vélt település felé, ahol másik ruhát, és ételt szerezhet magának. A vadonban való bujkálás miatt irányérzékét elvesztette, nem tudta pontosan merre tarthat, de vélekedése szerint Orinshire erdejében bolyonghatott. Ideiglenes szálláshelyével szemben, egy kopottas, gazzal, és gyommal benőtt ösvény vezetett tovább. Sötét volt, a napnak szeme még nem nyílt ki teljesen, talán rá sem akart nézni szégyenében. Haywood feje felett magasra szöktek az enyves fenyők, sötét kérgükre rég nem támaszkodott emberfia. A férfi céltudatosan gázolt át az ösvényen nőtt tuskés bokrokon, míg egy vastag, kidőlt fenyő keresztelte útját. Szürke gombák uralták törzsét, és az egyik odvát megszámlálhatatlan, felismerhetetlenségig sűrűn bogarak lepték el. Mint egy belülről felfalt testben, úgy nyüzsögtek benne. A törzs legszélén a gyökerei úgy meredtek szét, mintha próbálna a hevenyészett csapásról, a fenyvesbe visszamenekülni. A rothadó ágak segélykérően nyúltak az ég felé, de Haywood letörte őket, hogy át tudjon vergődni a pusztuló jelenésen. Mászás közben, talpa alól sűrű szürke nedv fakadt föl az egyik útjába kerülő, könnyen szétmálló gombából. Ahogyan a kellemetlen miazma buggyanva tört elő, az csúszósnak bizonyult, így Haywood egyensúlyát veszítve előre esett. Esés közben egy ágért nyúlt, de az göcsörtös, szűrős mivolta miatt képtelen volt megfogni, így tehetetlenül zuhant le, az átkozott fenyő mellé. Fájdalom nyilallt lábába, mikor próbált felállni. Nehézségek árán felegyenesedve, keresett egy vastag ágat, hogy mankónak tudja használni. Amikor megmarkolta, tenyerébe szűrő érzés hasított, és kezéből vér szivárgott elő. Felsérthette a fenyő egyik kiálló, élesebb kérgén. Ruhájából szakított egy darabot, hogy átkösse sérülését. Botorkálva haladt tovább a sötétlő törzsű enyves fenyők között, amiknek rengetege kezdett megritkulni, és a csapás, amin sétált, kezdett úttá nőni.

Haywood kezdte erejét egyre jobban elhagyni, de ahogyan a terebélyes fenyvesek széthúzódtak, a távolban egy lassan csordogáló sziklás patak felett megpillantott egy viseletes fahídnak tűnő tákolmányt. Leereszkedett a vízhez, hogy ihasson pár kortyot,

illetve a kezén lévő sérülést megmoshassa. Rögtönzött kötéséből előbukkant a vértől feketélő tenyere, és eszébe jutott a megfojtott őr. A sötét kövek felett csurgó vízben alig látszódott a lemosott vérnek nyoma, annál jobban a tenyér közepén lévő vágat. Kisvártatva ment is tovább a rozoga hídon, de megtorpant, mikor meglátta, hogy egy különös őz jelent meg, tőle csak pár méterre. Nem hitt a szemének, az állatnak mintha emberszerű arca lett volna, és egyenesen ránézett, mielőtt fejét lehajtotta volna a sötétlő csermelyhez, ivott, majd hangtalanul visszahúzódott a vadonba. A rozoga építményen túl, az út amin haladt, elkopott, és csak egy áthatolhatatlanabb erdőségbe vezetett. Haywood reménykedett benne, hogyha visszafordul, majd követi a víz folyását, Orinshirebe érkezhetsz, ahol talán kevesebbet kérdezhetsz, mint amennyit segítenek rajta.

Az ér egy sebesen áramló folyóba torkollott, ami mellett a sűrű fenyves terült el. A folyó és az erdő közötti rész egyre keskenyebb és lejtősebb volt, amin Haywood baktatott. Miközben követte az irányt, többször eszébe jutott az állat, amit látott. Haywood gondolatai az elmúlt napokon merengtek. Egy ideje csak bogyókon élt, valamiféle mérgező faunába csöppenhetett menekülése során? Képződése csak az éhség, és a kimerültség delíriumának játéka csupán? Vajon az ashborni nők tényleg boszorkányok voltak, vagy csak egy ostoba babonának az áldozataivá váltak? Nem tudott arról, hogy az ő földjén gyülekeznek, ha egyáltalán ez igaz volt. Talán valakinek a foga fájt az ő termékeny telkére, és egy koncepció per áldozata lett, ami mellé kellett pár ártatlan nő is, hogy a gyanút megerősítse az ő bűnösségében. A sántikáló férfi gondolatai elkalandoztak, miközben az égre emelte tekintetét, hogy a nap állásából megpróbálja felmérni az időt. Óvatlanságának következménye is lett, a folyó sodrása egy kevéskét felé kanyarodott, amihez Haywood az irányát tartva botorkált, és egy kővön megcsúszva elesett. Elkezdett a víz felé gurulni, ám sem a lábával, sem a kezével nem talált kapaszkodót, így tehetetlenül zuhant az egyre könnyörtelenebb sodrású folyóba, amiben eszméletét veszítette.

Nem érezte a kezeket amik kihálázták a folyóból, vagy a tüzet, amivel felmelegítették testét. A különböző gyógynövények illatára, de a kántálásra sem ébredt fel. A sodró hideg vízbe zuhanva, a sokk okozta ájulás és a későbbi eszmélés között újra a tömlőcbe talált magát, a sikolyok, meg az orrlyukakat égető bűz árnyékában. A bírák vádbeszédét hallotta, újra bűnösnek találták őt boszorkányokkal való üzekedésben, és blaszfém orgiákban való részvételben. Egykori őre gyújtott tüzet a tömlőc alatt, hogy élve főjön szét rabsága közepette. Ártatlanságát akarta sikongatni, a tévedést bizonyítani, de szájából már nem könnyörgés, hanem átkozódás tört fel. A fekete kecske bosszúját üvöltötte, a bak nélkül fogant agancsosnak diadalát, pont mint az asszonyok, akik máglyahalált szenvedtek.

Eszmélése után az égen a vöröslő teli hold nézett vissza rá. Arcát nem fedte ápolatlan szakáll, tenyerén nem volt heg. Fájdalom nélkül állt talpra. Könnyűnek, légiesnek érezte magát, miközben az asszonyok táncoltak, hajlongtak, rángatóztak körülötte. Meztelen volt, és a talpát nem fogta a tűz, miközben sétált az agancsos, emberarcú koponya felé.

THE BLACK AETHER

Magyar H. P. Lovecraft Online Magazin

WWW.THEBLACKAETHER.COM